

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

De statslösa

Dominikanska myndigheter transporterar dem till gränsen där haitiska myndigheter vägrar ta emot dem.

Rapporter från missionen i Dominikanska republiken och Haiti, sid 2

Från tältet i Rålbambshov 2015

Jesus väntar på dig med öppna armar!

Vittnesbörd av Camilla Eliasson, sid 11

Så får du det nya livet

Appell av Jörgen Lindroos, sid 12

De statslösa

Dominikanska myndigheter transporterar dem till gränsen där haitiska myndigheter vägrar ta emot dem.

Text: Berno Vidén

Från missionsfältet i Dominikanska republiken nås vi ständigt av rapporter. Församlingens utsända missionärer arbetar oförtröttat vidare med att nå fram till många fattiga människor med evangelium. Med Palavé som bas når arbetet ut till flera olika områden. Ett stort fokus läggs på barnens situation. På flera olika platser arrangeras barnmöten och skapande aktiviteter. En av eldsjälarna i det arbetet är Ilennia Ureña, en ung dominikansk syster som flyttat in i missionscentret i Palavé för att på heltid arbeta tillsammans med missionärerna. Ilennia är också med och bispisar de 120 barnen som kommer tidigt på morgonen för att äta frukost i missionscentret.

En svår situation för många av våra vänner i Palavé är

Små och stora behöver mat för dagen.

landets nya migrationslagar. I september 2012 fällde landets konstitutionsdomstol en dom som kom att utlösa en lavin av oro för de nästan en miljon haitier som lever och bor på dominikanskt territorium. Enligt den domen blev över en natt fler än 200 000 dominikaner med haitiska rötter fråntagna sitt medborgarskap. Under ett par års tid har man sedan startat och genomfört en normaliseringsprocess där de som tidigare haft dominikanska födelsehandlingar skulle ges en chans att återfå sitt medborgarskap. För de flesta av dessa många gånger fattiga och utsatta personer har kraven på att få fram nödvändiga dokument varit alldeles för höga. Många har inte ens tilldelats födelsehandlingar, trots att man är född och uppväxt i landet.

Nu har tidsfristen gått ut och dominikanska myndigheter har börjat utvisa alla utlänningar som saknar legal status att befinna sig i landet. Totalt handlar det om minst en halv miljon människor. Flertalet av dem kommer från Haiti och tvingas återvända dit. Men de som trott sig vara dominikaner och som inte känner till något annat fosterland har ingenstans att ta vägen. Dominikanska myndigheter anser att de är haitier och transporterar dem till gränsen allt medan

Barnen lär sig bedja till barnes bästa vän - Jesus.

haitiska myndigheter vägrar ta emot dem, eftersom de anser att de är dominikaner. Med andra ord är de statslösa.

I Palavé har vi många haitiska vänner som på olika sätt deltar i missionsarbetet.

De är nu utvisningshotade. Några har familj i Haiti, andra har absolut ingenstans att ta vägen. För dem är Haiti ett okänt land. Veronica Ureña rapporterar följande i en vädjan om förbön:

Hälsning från Veronica Ureña

Frid!
Tänkte helt kort skriva och berätta något om

läget här just nu. Landet har nu idag inlett sina utvisningar av illegala i landet. De som drabbas hårdast är naturligtvis haitierna. Många har under en period lyckats få fram sina tillstånd, men de allra flesta har inte kunnat av olika anledningar. Främst är det av ekonomiska orsaker.

Idag fick vi höra att migrationen varit vid några större vägkorsningar där de plockat upp haitier.

Vid besök hos några av familjerna vi känner i Palavé, visade det sig att några av dem har lyckats ordna sina dokument, ännu några är på god väg, men de flesta har inte lyckats med någonting och har nu att välja på att vänta på att migrationen kommer och kör iväg dem, eller att försöka resa innan. Att vänta på utvisning

kan innebära att bli brutalt slagen och att förlora alla sina tillhörigheter. Av rädsla försöker många ge sig av själva; i skrivande stund har över 25 000 personer passerat gränsen in i Haiti.

Det är en svår situation och oron ligger tung över haitiernas vardag. Att ha släktingar i Haiti, och en plats att åka till då stunden kommer, underlättar för många, även om livet där innebär ännu större fattigdom, men det finns också så

många som inte har en aning om vart de ska ta vägen i Haiti. De har ingen familj, kan inte språket vidare bra, har ingen ekonomi och så vidare.

Bed speciellt för Soila och hennes tre små barn, som ni många känner. Deras framtid ser mycket osäker ut. De har inget tillstånd och ingenstans att ta vägen i Haiti. Soilas yngsta är bara tre månader gammal. Daniela har inte heller ännu lyckats få fram dokument och

hon vädjar om mycket förbön. Hon är beredd att flytta om hon måste, hennes liv blir tuffare, men hon säger att: "Jag har min tro. Gud övergav inte sitt folk vid Röda havet. Han kommer vara med oss också. Livet här på jorden är slitsamt men när vi kommer hem till himlen får vi lönen!"

Andrea kämpar på och försöker ordna med sin situation och har lagt ut alla pengar de har på detta. Ikväll kom hon och frågade om vi kunde

hjälpa henne ekonomiskt med det sista som behövde göras. Bed också att utvisningarna får gå fredligt till. Migrationen använder normalt mycket våld och ignorerar helt de mänskliga rättigheterna då de tvingar människor upp på flakbilar, direkt från gatan för att köra dem till uppsamlingsplatser, och vidare till gränsen.

Jag vill uppmana till förbön speciellt för dessa familjer som kommer att hamna i denna situation. ■

Barnen i Mont-Leon

Sebastian Vidén rapporterar

I östra Haiti, någon mil från gränsstaden Belladere, ligger en bergsby som heter Baptiste. Vi kom första gången dit i slutet av 2009, en kort tid innan jordbävningen som drabbade landet så hårt.

Baptiste är ett slags centrum i området som i sin tur omges av många småbyar, till exempel byn Mont-Leon, som vi kom i kontakt med för fem år sedan.

För att göra en lång historia kort så betalar församlingen löner för samtliga lärare i en skola där. Det är drygt 600 barn som går i skolan - och tack vare offer och andra gåvor från vänner på olika platser så blir skolgången fri för eleverna. Det i sin tur innebär att familjerna i stället kan fokusera på att få fram pengar till mat för dagen och liknande. Nöden i Haiti är stor, och den lilla hjälp vi kan ge genom detta gör en enorm skillnad för dessa familjer.

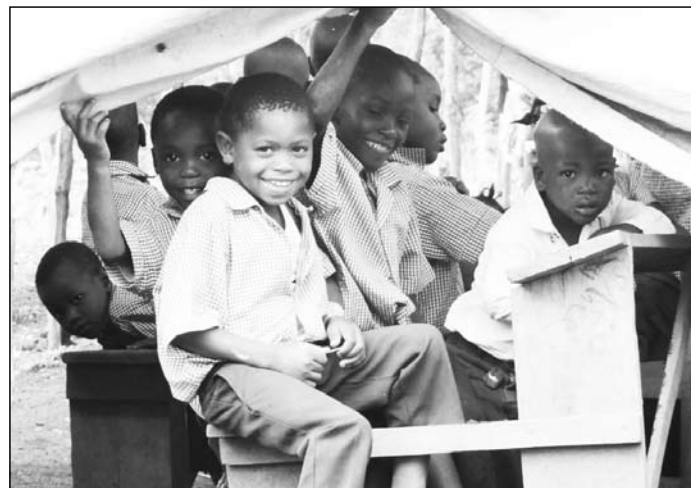
Den 10 juni i år reste vi åter till Haiti och Baptiste. Det var jag och Sean Ureña som reste.

Vårt primära mål för denna resa var att föra med oss en del av de pengar som ska betalas till lärarna i skolan. Självklart så passade vi även på att hälsa på andra vänner och bekanta vi lärt känna i området, men även sådana som vi lärt känna i Dominikanska republiken och som sedan flyttat tillbaka till Haiti.

Vägen till Baptiste är oftast ganska händelselös - lyckligtvis; speciellt på den dominikanska sidan, där det är fina landsvägar i stort sett hela vägen. Nu har dessutom en ny motorväg invigts som gör det lättare för oss att komma ut ur stan. Så det tar oss nu drygt tre timmar att resa hela vägen fram till gränsen.

Väl framme vid gränsen är processen densamma som alltid. Tull, polis, passkontroll, och sedan vidare. Och just, samma procedur på den haitiska sidan.

Döm om min förvåning. Tidigare då jag varit med på resor till Haiti, så har den fina landsvägen tvärt upphört direkt efter gränsen. Istället så har det varit riktigt dåliga

Några av barnen i skolan i Mont-Leon.

vägar utan någon asfalt, och gärna med stora gropar lite här och där. Men nu. Oj! Asfalteringen var i full gång, och resan till Belladere från gränsen gick hur smidigt som helst. Enligt vad vi hörde senare så är vägen asfalterad, eller på väg att bli, hela vägen ner till huvudstaden Port-au-Prince.

Från Belladere bar det sedan av mot sydväst upp i bergen, och här var vägarna tvärtom värre än tidigare. Den dryga milen som vi normalt brukar avverka på cirka en timme, tog nu istället drygt två timmar. Tålamodsprovande, men som väl är så kan man hålla sig distraherad av den fina utsik-

ten. Naturen är otrolig!

Någon kilometer utanför Baptiste bor Marcelo och Fifa och deras barn. De bodde tidigare i Palavé där vi lärde känna dem. Nu bor de alltså sedan några år tillbaka i Haiti, och de har med församlingens hjälp hunnit med att bygga sig ett hus med tillhörande "colmado" (en slags mini-butik). När vi kommer på besök har vi alltid en plats att bo på. Tacksamt.

Väl framme beslöt vi oss för att vara effektiva. Ganska omedelbart gav vi oss iväg till fots för att besöka diverse familjer som vi känner. Först hälsade vi på Kenia och hen-

forts sid 23

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson
emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5,
Bällsta Mediacenter.
Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,

Bromma 2014

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda ma-
terial, kontakta redaktionen.

MARANATA-

FÖRSAMLINGEN I

STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se

E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska rep.

Info (spanska) maranata.do

BÄLLSTA

MEDIACENTER

Hemsida:

www.ballstamediacenter.se

E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83 Telefax:

08-98 21 39

"Nästa strid blir om religionsfriheten"

Text: Bernardo Vidén

Efter den historiska domen i USA:s högsta domstol som legaliserar äktenskap mellan två personer av samma kön i federationens samtliga delstater, kommer kampen om religionsfriheten att tillta. Det menar många kristna företrädare: "Domen får djup inverkan på hur undervisningen av barnen kommer att se ut i skolorna och hur kristna organisationer kommer att behandlas", säger en röst i nättidningen *Impacto Evangelistico*. Man menar att en direkt effekt av domen kommer att bli att kristna familjer som vill leva, arbeta och uppfostra sina barn i enlighet med sin tro och övertygelse kommer att bestraffas. "Religionsfrihet handlar inte enbart om mötesfrihet utan också om friheten att leva ut sin tro veckans alla dagar; på arbetsplatsen, på torget, i skolan, i hemmet", uttrycker en annan röst. "Ett problem är att regeringen kommer att ställa trons folk i en omöjlig situation där de kommer att tvingas att välja mellan att lyda Gud eller att lyda regeringen", säger ytterligare en person i samma artikel.

Domen i USA är en markör som bekräftar den tilltagande kristendomsförföljelse vi ser i stora delar av världen idag. Bilden av vår tids kristna målas allt oftare felaktigt upp som en trångsynt, diskriminerande grupp människor vilka i religiös fanatism vägrar att välkomna exempelvis homosexuella i sin gemenskap. Skolan hjälper till genom att forma barnens tänkande i motsatt riktning än vad Guds ord har att säga om människan och dess sanna värde och genom lagstiftning söker man i land efter land att tvinga kristenheten till anpassning.

Fanatismen i vår värld har dock många ansikten och förvirringen är idag total när ljus presenteras som mörker och mörker som ljus. Det kan inte nog varnas för vad hbtq-rörelsen i sin fanatism åstadkommer genom att göra ständiga anspråk på att infiltrera i alla sammanhang. Ingen får lämnas utanför, alla ska smetas fast och besudlas av dess klubbiga nät. Redan 1982 varnade Arne Imsen för utvecklingen, och för hur det vi idag ser sprida sig som ett globalt gift i humanitetens namn skulle ta form:

- Verkligheten är ju den att den homosexuella rörelsen är farligare än knark för den mentala hälsan och sociala ordningen. Den är farligare än nazism

för alla politiska processer och organ, och den är farligare än någon hedendom för all moral och allt sant religiöst liv. Den är i allt vad den representerar asocial, amoralisk och antikristlig (*Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian*, 1982).

Ondskan har också många andra ansikten. Å ena sidan har världen idag drabbats av en religiös fanatism som bestialiskt förföljer alla som inte helt och fullt anammar islam. Med en grymhet som saknar motstycke ser vi i direktsändning hur terroristerna går till väga då militanta muslimska ledare med sina trupper urskillningslöst jagar, torterar och avrättar flyende skaror på de mest barbariska sätt. Ett av deras främsta mål är att utrota allt och alla som bär det kristna namnet. Aldrig tidigare har det funnits så många människor på flykt som idag: 60 miljoner – och hälften är barn! Enligt FN:s flyktingkommissariat ökar antalet flyktingar med katastrofala 42 500 människor varje dag.

Å andra sidan så har det inte heller tidigare stigit upp så många tysta rop till Gud som idag: 50 miljoner ofödda barn aborteras i världen varje år. Den ena verkligheten anses av majoriteten av världens ledare och dominerande media vara orsakat av ren och skär ondska. Den andra, avslutandet av miljontals försvarslösa människoliv, kallas av samma röster för frigörelse, rättvisa och utveckling och verkställs i humanitetens namn.

Hela världen är verkligen i den ondes våld! Men bli inte förvånad, inte heller förskräckt. Vad som händer är att Guds egna förutsägelser om tidens ände går i uppfyllelse. Människan håller själv på att verkställa sin egen undergång. Hon överger det av Gud givna skydd hon fått och fortsätter trotsigt att gå sina egna vägar, bort från Guds ansikte. Vilsenheten är stor, laglösheten tilltar och kärleken till sanningen vill människan inte veta av. Bibliska auktoriteter får stryka på foten i det postmoderna samhället. De ryms helt enkelt inte där.

Dock är det så att hela mänsklighetens enda hopp står till Jesus. Bibeln säger att när vi står inför en värld i sammanbrott och människor uppger andan av förskräckelse så må vi lyfta upp våra ögon. Jesu tillkommelse står för dörren! Vill du se en förändring? Förtrötts då inte att sprida kunskapen om honom. För Sodom finns det ingen framtid, men däremot för indviden. Den som har Jesus har också livet.

Fungerande tro

Vårvintern 1974 höll Arne Imsen en serie bibelstudier på Johannelund, församlingshemmet i Bromma som var storfamiljens första hem. Där bodde en växande skara nyfrälsta och gammelfrömmen, unga och äldre, från många olika miljöer. Behovet av grundläggande frälsningsundervisning var stort, och utifrån Romarbrevet undervisades om synd och nåd, om den gamla och nya människan, helgelse, egenrättfärdighet och rättfärdigheten från Gud. Den undervisningen gav en god grund för lyssnarna. Den ledde till en fungerande tro. Detta bibelstudium har varit publicerat i MR nr 6 år 2009 och hela serien av dessa bibelstudier har gått som radioprogram, och kan beställas på CD från BMC.

Bibelstudium av Arne Imsen från 1974

Romarbrevets nyckelvers säger så här:
-Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: "Den rättfärdige skall leva av tro" (Rom 1:17).

I denna nyckelvers framgår med all tydlighet vad det handlar om: Den rättfärdige skall leva av tro. Tron kan inte existera under vilka förhållanden som helst. Den kan exempelvis inte stå tillsammans med att ha anseende till personen. Tron är helt suverän och gör också trons barn suveräna på det sättet att den upphör att gradera människor efter yttre materiella, eller andra mänskliga företräden. Det är uteslutet att tron skulle värdera en människa efter hennes bildningsnivå, hennes klädkultur eller hennes ekonomiska status. Tron representerar värden som inte kan taxeras i klingande valuta. Bibeln talar om en dyrbar tro, den tro som en gång för alla blev överlämnad åt de heliga. Den talar också om vår allra heligaste tro. Alltsammans uttryck som gör klart för oss vilka oerhörda värden det handlar om.

Vad skulle till för att det släkte som hade förlorat kontakten med Gud skulle återfå denna förlorade kontakt? I Romarbrevets första kapitel beskrivs grekerns eller hedningens andliga situation, och i andra kapitlet judens. Man kan naturligtvis vidga begreppen, så att greken står för mera än en kategori människor. Det handlar om alla utomjudiska folk, ifrån den förste Adam till vår tid. Likaledes, när man talar om juden ser vi att bibeln förändligar begreppet jude. Det blir något mera än ett uttryck för en ras eller folkgrupp. I andra kapitlet läser vi:

-Ty den är icke jude, som är det i utvärtes måtto, ej heller är det omskärkelse, som sker utvärtes på köttet. Nej, den är jude, som är det i invärtes måtto, och omskärkelse är hjärtats omskärkelse, en som sker i Anden, och icke i kraft av bokstaven; och han har sin berömmelse, icke från människor, utan från Gud (Rom 2:28-29).

Om man nu vidgar det här begreppet, är det helt klart att man skulle kunna tala om fromma människor. Inte i ordets bästa och riktigaste betydelse, men from så där i största allmänhet.

Det konstateras i första kapitlet att det finns en utvecklingslinje vars progressivitet är tecknad från vers 21–32. Vi ser att det som kan vara relativt oskyldigt, förändras till att bli något synnerligen allvarligt. Det mynnar så småningom ut till en ohygglig flod av ondska, vidrighet, förbannelse, fördömmelse, synd och mänsklig förnedring.

Det finns några uttryck i första kapitlet där det talas om rättfärdighet och orättfärdighet.

-Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen (Rom 1:18).

Vi ska gå litet längre in på detaljerna som är beskrivna här i första kapitlet. För det första orättfärdighet – ogudaktighet och sedan det vi möter i slutet av kapitlet. Vi läser längre fram:

-Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade (Rom 1:21).

Observera en sak i detta sammanhang: Orättfärdighet och ogudaktighet börjar oskyldigt. Det handlar i början om underlåtenhetssynder, det vill säga, man avstår från att göra något man bör göra, med det resultatet att man fångas av något man icke bör göra. På grund av att man underlåter göra något man bör göra, fångas man av något mycket farligt. Det finns ett stadium vi skulle kunna kalla det passiva stadiet, då människan är mer eller mindre neutral. Hon underlåter att göra något hon bör göra. Vad är det människan bör göra, som vi här läser om?

-Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade (Rom 1:21).

Det första stadiet, det passiva stadiet är underlåtenhetssynder. Man underlåter nämligen att prisa och tacka Gud. När man underlåter att prisa och tacka Gud – då sker förfallet. Allt moraliskt förfall har ett religiöst ursprung. Därför ska vi lägga märke till att när bibeln talar om orättfärdighet så har det begreppet med tro och vår uppfattning om Gud att göra, och ogudaktighet har med moral att göra. Vår uppfattning om Gud kommer i ganska många ting att bestämma våra gärningar. En oriktig uppfattning om Gud manifesterar sig i ogudaktiga gärningar. Motsatsen till ogudaktighet är gudsfruktan. Motsatsen till orättfärdighet är rättfärdighet.

Jag ska nu ta upp det bibliska syndabegreppet på ett sätt som ni nog inte varit med om förr. Vi ska försöka få bort det luddiga och suddiga omkring dessa frågor, för att se vad bibeln säger. Det är inte lätt att göra det, men nödvändigt. Ingen av oss klarar det, om vi inte kommer in under blodskällans renande inflytande.

De underlät att prisa och tacka Gud. För att kunna prisa och tacka Gud, måste man ha kunskap om honom. Vi lägger märke till vad som står i ett par verser längre fram:

-Och eftersom de icke hade aktat det något värt att taga vara på sin kunskap om Gud, gav Gud dem till pris åt ett ovärdigt sinnelag, till att bedriva otillbörliga ting (Rom 1:28).

Vi borde läsa den versen tio gånger. Det är så oerhört väsentligt. I problematiken omkring de mänskliga samlevnadsformerna kommer vi in på förhållandet mellan man och kvinna, kvinna-kvinna, man-man. Den moderna livsstilen som nu förs fram vill man kristna. Vi läser versen en gång till:

-Och eftersom de icke hade aktat det något värt att taga vara på sin kunskap om Gud, gav Gud dem till pris åt ett ovärdigt sinnelag, till att bedriva otillbörliga ting.

Den kunskap dessa människor hade om Gud var ingen frälsande kunskap. Dessa människor kände inte Gud – Försonaren, Gud – Frälsaren. Den kunskap de hade var om Gud – Skaparen. Ty även om man aldrig har läst bibeln, så finns ett vittnesbörd som når varje människa som

är normalt utrustad:

-Vad man kan känna om Gud är nämligen uppenbart bland dem; Gud har ju uppenbarat det för dem. Ty hans osynliga väsen, hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans verk. Så äro de då utan ursäkt (Rom 1:19-20).

De här verserna ger klara besked på en punkt. Det handlar i detta textsammanhang om att människorna hade kunskap om Gud, Skaparen. Men hur utnyttjade de den kunskapen? Skriften säger att de

en idiot och är öppen för alla möjliga krafter, inflytanden, inspirationer, och har ingenting att sätta emot dem, därför att förståndet är förmörkat.

Det relativt oskyldiga stadiet övergår ganska snart i ett nytt stadium, och den passiva förnekelsen blir den aktiva förnekelsen. Då människan inte tar vara på sin kunskap om Gud, sker en märklig mental förändring hos henne. Och den mentala förändringen är ett tydligt tecken på att något har skett i hennes frälsningsfråga.

Gud är inte nöjd med att putsa på vårt skal, han vill frälsa oss rakt igenom. Han vill frälsa oss fullständigt och befria oss. Han vill inte att vi ska ha religiös polityr och fernissa på den gamla naturen, han vill föda oss på nytt.

aktade det icke något värt att ta vara på den kunskapen. Det resulterade i orättfärdighet och ogudaktighet. Ogudaktigheten och orättfärdigheten har många utvecklingsstadier mot förnekelse. Först det passiva stadiet, med underlåtenhetssynder, som så småningom följs av besättelse som i sin tur för med sig en aktiv förnekelse. I det första stadiet är förnekelsen passiv. Man underlåter att tacka Gud och man tar inte vara på kunskapen om Gud. I nästa stadium kommer besättelsen. Det innebär att människan börjar tillbe andra gudar. Vi läser:

-När de berömde sig av att vara visa, blevo de dårar och bytte bort den oförgänglige Gudens härlighet mot beläten, som voro avbilder av förgängliga människor, ja ock av fåglar och fyrfotadjur och krälände djur (Rom 1:22-23).

Observera: den första fasen är det passiva stadiet, där ogudaktigheten manifesterar sig i underlåtenhetssynder. Då sker en märklig, mental förändring hos människan. Hennes förstånd förmörkas, man kan säga att hon blir en idiot. Det kusliga i detta sammanhang är att hon i sin idioti berömmer sig av att vara vis. Hon inbillar sig att hon är klok, upplyst, fri, tolerant och progressiv. Men i realiteten är hon

Det kommer att bli ödesdigert för den människan.

Detta att låta bli att ta vara på sin kunskap medför att man underlåter att tacka och prisa Gud. Har vi något exempel på sådant i Jesu undervisning? Människan som hör men icke gör. Det Gud gav henne i första stadiet, som igenom att förkroppsligas skulle förmeras, blir henne till en förbannelse, och det som skulle bringa henne ljus och upplysning, kommer istället att ge mörker.

Gud vill höja vår andliga standard. Han vill något långt mer än vad vi fattar eller anar, och må Gud hjälpa oss, så vi inte låter oss förföras eller vilseledas här, utan ser Skriftens anvisningar, så vi kommer i ett rätt förhållande till Guds eget ord. Kommer in under lydnadens herravälde, så Gud kan använda oss.

Jag talade för några år sedan om andevågen som ska gå över världen i den yttersta tiden. Jag talade om tungomålstalande och uttydning, dessa yttre, fysiska manifestationer, som avfälliga och okunniga människor ska ta hand om och

ställa upp som legitimation för allsköns underliga läror och livsmönster. Och nu ser vi att den är här. Det verkar som om det ursprungliga, rena och obesmittade evangeliet är passé. Nu söker man avancerade mystiska, konstiga, ockulta ting. Vad beror det på? Jo, man har inte tagit vara på kunskapen om Gud och därför hamnar man i ett tillstånd av ett andligt vacuum som satan utnyttjar. Den främsta tillgången för satans andemakter är den massiva okunnigheten som är rådande bland trons folk.

Vi har inte tid att gå in på alla detaljer, men jag måste peka på Tessalonikerbrevet, där aposteln talar om exakt samma tendenser:

-Redan är ju laglöshetens hemlighet verksam; allenast måste den som ännu håller tillbaka först skaffas ur vägen. Sedan skall "den Laglöse" träda fram, och honom skall då Herren Jesus döda med sin muns anda och tillintetgöra genom sin tillkommelses uppenbarelse - honom som efter satans tillskyndelse kommer med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under och med orättfärdighetens alla bedrägliga konster, för att bedraga dem som gå förlorade, till straff därför att de icke gävo kärleken till sanningen rum, så att de kunde bli frälsta. Därför sänder ock Gud över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen, för att de skola bli dömda, alla dessa som icke hava satt tro till sanningen, utan funnit behag i orättfärdigheten (2 Tess 2:7-12).

Här möter vi utvecklingslinjen jag talat om. Det passiva stadiet har övergått till det aktiva. Ett aktivt stadium av gudsförnekelse, kamouflerat i en ymnig avgudadyrkan. Där har den fått sin beskärda lön i ett fruktansvärt andedop ifrån avgrunden.

Jesus sa en gång: Detta är ett ont och trolöst släkte som åstundar under och tecken. Men inget annat tecken ska ges dem än profeten Jonas tecken. Allt detta mångsyssleri med under och tecken, andliga fenomen, ockulta ting, helbrägdagörelser, allt detta är verkligen inte bara gott. Tvärtom. Det har något ont och farligt med sig. För vi glider bort ifrån centrum, som är Jesus Kristus. Jesus Kristus handlar om syndaförlåtelse, död, uppståndelse, efterföljelse, liv och gärning, vittnesbörd och gudsfruktan. Ingenting kan skalas bort av detta.

I Romarbrevet sägs att den människa som tagit emot någon gudskunskap är upplyst. Det är först då hon underlåter att förvalta den kunskapen i tillbedjan, hon

förfaller och sjunker ned på ett primitivt plan. Hon rasar från gudslighet ned på det animaliska driftsplanet och blir allt mer djurisk. Men det stannar inte vid att hon blir djurisk, hon blir demonisk. Hon hänger sig åt sitt driftsliv och lever ut och menar sig vara progressiv, tolerant och så vidare. Så småningom blir hon demonisk. Denna demoni är i detta stadium fruktansvärd, därför att den är komplicerad genom sina otroliga kombinationer. Vi läser i Uppenbarelseboken om kvinnors hår och lejons tänder (Upp 9:8). En oerhörd kombination av sentimentalitet och våld. Människan blir sentimental. Kvinnans hår – lustbetonad. Men så blir hon sadistisk och våldsam. Brutal. Själva slutprodukten av detta utvecklingsstadium har vi i människan som har många ansikten och många kronor. Det vill säga, hon blir kluven, icke bara i två personligheter, men i många. Hon kan vara religiös när det krävs av henne, och hon kan vara materialistisk då det krävs av henne, och kultiverad då det krävs av henne. Men allt handlar om det yttre ansiktet, men i hennes inre bor det en vilddjursnatur. Alltsammans detta gör hon av en enda orsak: att hon ska få framgång, makt, lust och komfort, med alla dessa mer eller mindre djuriska drifter tillgodosedda. O, vilket allvar.

Gud är inte nöjd med att putsa på vårt skal, han vill frälsa oss rakt igenom. Han vill frälsa oss fullständigt och befria oss. Han vill inte att vi ska ha religiös polityr och fernissa på den gamla naturen, han vill föda oss på nytt. Det nya livet ska inte operera i de gamla livsmönstren och livsbetingelserna. Han vill föra oss till en ny livsstil.

Oerhörda ting snärjer människorna i vår tid och de får liten kunskap om vad som är rätt. Man vågar inte tala rent ut. Därför lovar man istället sällsamma, andliga upplevelser. Det är inte det människorna i första hand behöver vara

med om, utan radikal sinnesändring, det är detta som måste till. Och utan detta blir det ingen frälsning.

Detta gäller generellt, även den ogudaktiga människan. Det är alltså inte ett

budskap till troende bara, det gäller alla. Den som icke tar vara på sin kunskap om Gud kommer så småningom att förfalla, sjunka ner på djurets nivå och så småningom bli allt mera demonlik i sina intensiva utlevelser och sitt intensiva sökande efter utomvärldsliga och övernaturliga ting. Då mänskliga resurser är nedbrända och förbrukade, kan vi inte längre finna någon tillfredsställelse i dessa utlevelser. Då måste vi söka dem på andra områden.

För några år sedan sa jag: Då porrva- gen gått över landet, då kommer den ockulta vägen. Med porrva- gen menar jag inte bara det som bjuds ut i sex-butikerna, utan den religiösa porr som serveras från predikstolarna i dessa dagar, som inte är något annat än avancerad själslig kontakt och gemenskap. Och den är farlig, för just på det området opererar den onda andevärlden. Den onda andevärlden trivs mycket bättre i en själslig gudstjänst än i porrbutikerna. De vill ha förfining och kultur. Åh, vad de jublar när de lyckats få någon andlig ledare att auktorisera och förfina synden; göra den

Det är kusligt att se att människor idag inte ser var rågångarna går emellan spiritualism och levande kristendom. Mellan moralism och levande tro, andens frukt och gärningslära.

nästan attraktiv och tilltalande.

Det gäller exempelvis alkoholismen och homosexualiteten. Man vill försöka att kristna ett sådant liv, eller auktorisera det genom ett fullständigt snedvridet,

perverst, kärleksbegrepp. Men synd blir aldrig något annat än synd, än om vi ändrar begreppen. Gud kommer aldrig att tolerera någon synd. Himlen ska inte fyllas av förslavade människor som fortfarande under det att de tjänade Gud levde kvar i sitt syndaliv. Frigjorda människor, som vann seger redan på jorden ska befolka himlen. Vi lever i en tid då det som kanske borde bekämpas odlas, och det som borde odlas, bekämpas. Det som är naturligt förklaras onormalt och det som är onormalt, legaliseras. Det sker med hjälp av präster, teologer, sociologer, psykologer, socionomer och psykiatriker. De hjälps åt att flytta gränserna, men de skapar en förödande miljö för de stackars människor som sedan blir offer för makternas ohyggliga spel.

Ju större kunskapsmätt vi fått, dess större ansvar kommer att avkrävas oss. Må Gud hjälpa oss så att vi inte blir de inomvärldsliga krafternas offer. Så vi förblindas och förmörkas i vårt förstånd och byter bort den oförgänglige Gudens härlighet och får en hel skara avgudar istället, som är redo att stimulera oss, hjälpa oss att göra livet sammetsmjukt och behagligt, men samtidigt uppmuntrar oss att beträda och gå vidare på avfallets väg.

Det vi för några år sedan såg som en omöjlig utveckling, står nu som ett faktum. Det säger oss att utvecklingen går snabbt. Vi har nått den sista fasen. Scenförändringarna och frontförändringarna går snabbt. Förändringar sker på timmar, på bara några dygn är det en helt ny situation. Människor i olika roller sopas undan, och det kommer fram nya människor som representerar nya idéer, nya krafter, nya makter. De träder fram och tar massmedia i sin tjänst. De gjuter av denna demoniska ande över hela vår civilisation. De kristna saknar kunskap och blir offer för det, därför att de hör namnet Jesus nämnas och begreppet kärlek uttalas tio gånger och på ett så kultiverat, fint och utsökt vackert sätt, så att människor faller för framtoningen och den image man gett budskapet. Det handlar ju om Jesus och kristna värden! Det handlar ju om kärlek! Men Jesus trivs inte i det sällskapet, han har lämnat det för länge sedan. De försöker bibehålla skenet att de tjänar honom, men de är avfallingar, och har gått långt på avfallighetens väg. Om de över huvud taget någon gång ägt någon gemenskap med Jesus Kristus.

Det är kusligt att se att människor idag inte ser var rågångarna går emellan spiritualism och levande kristendom. Mellan moralism och levande tro, andens frukt och gärningslära. Det är kusligt konstatera att en andlig ledare inte vet var rågångarna går mellan intellektualism och sann kunskap i Ordet. Ohyggligt. Därför har vi ett oerhört ansvar. Vi har läst något i Romarbrevet. Och budskapet kommer igen: -Därför priggade Gud dem. Priggade – priggade – priggade! Det vill säga, Gud låter utvecklingen gå vidare till det slutliga stadiet. Det är Guds dom. Guds vrede. Guds långmodighet och skonsamhet vill driva till bättring, men många förstår det inte. De framhärdar i sitt sinnelag. Vad innebär det att vara priggad? Det står klart och tydligt i Jesu bergspredikan:

-Därför, var och en som hör dessa mina ord och gör efter dem, han må liknas vid en förståndig man som byggde sitt hus på hälleberget. Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och kastade sig mot det huset, och likväl föll det icke omkull, eftersom det var grundat på hälleberget. Men var och en som hör dessa mina ord och icke gör efter dem, han må liknas vid en oförståndig man som byggde sitt hus på sanden. Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och slog mot det huset; och det föll omkull, och dess fall var stort (Matt 7:25-27).

Icke ta vara på sin kunskap om Gud – underlåtenhetssynder. Och vad är det vi läser om de tio jungfrurna? De tog inte olja med sig i sina kärl. Underlåtenhetssynder på olika stadier, olika nivåer, i olika sammanhang. Det var underlåtenhetssynder bland de som byggde, bland jungfrurna. Det var underlåtenhetssynder i den stora hopen av människor. Men det var olika ansvar. De hade fått olika mätt av kunskap. Därför att de inte tog vara på det mätt av kunskap de fått, kunde det inte förmeras, utan allt blev istället deformerat. Det som var ljus blev mörker.

-Om du icke omvänder dig, så ska jag komma över dig och ta ljusstaken från sin plats.

Om du icke omvänder dig... Underlåtenhetssynd. Ljusstaken blev flyttad. Vad är kvar när ljusstaken är flyttad? Mörker. Moraliskt mörker, andligt mörker, religiöst mörker. Ekonomiskt mörker. Mörker, mörker, mörker.

Slagregn föll och vattenströmmarna kom. Vi har sjungit det där i söndagsskolan, och har våra små söndagsskole-symboler kvar, men Jesus kommer med

ett fruktansvärt budskap. Han talar om sanden, slagregnet och stormarna. Vad är sanden? Lyssna noga. Har du läst om vilddjuret som beskrivs i Uppenbarelseboken? Det var ett vilddjur som steg upp ur havet. Men så var det ett annat vilddjur som hade en plats på sanden vid havet. Det handlar om folkhavet – den lätttröliga, lättuppgjagade, lätt styrda massan som böljar fram allt eftersom vinden blåser i olika riktningar. Folkmassan som föder fram ett vilddjur. Men det är inte bara den stora massan som ska föda fram vilddjur. Det står om vilddjuret som hade sin plats på sanden. Det talar om civilisationen, kulturen och systemen, det välordnade och väl tillrättalagda. Sanden är det fasta området, i jämförelse med vattnet.

Vi kan läsa om människorna som gärna vill vara med och bygga. De vill bygga med kristna värderingar, med kristet material. Men de bygger på sanden. Man får upplevelsegemenskap på olika områden. Genom fysiska, själsliga eller kulturella kontakter. Man vill ha med evangeliet i alltsammans detta. Det handlar om dem som hör ordet men inte gör efter det. De har hört budskapet: Gå ut till honom utanför lägret! De har hört det en gång och låtit bli att göra det. De har hört det två gånger och låtit bli att göra det. De är ärliga på det sättet att de vill vara med och bygga upp något. Men de glömmer att de bygger på sanden. De har hört budskapet, men inte handlat. I Skriften heter det: Den rättfärdige vände sig bort ifrån orättfärdighet. Inte sant? Man har hört budskapet, och också gett det rätt. Man har bejakat det i sin känsla, men det har inte fått sin manifestation i viljan, därför har det inte blivit gärning. Så bygger man på sanden, och rätt vad det är så kommer stormarna. Det är andevågor som kommer. Det kommer störtregn. Olika typer av andemakter och uppenbarelser. Och huset störtar, därför att det har ingen grund.

Men det finns en grund. Inte min erfarenhet, min känsla, traditionen eller kyrkan. Det är inte heller församlingen som är grunden. Det är Guds Ord som är grunden, hälleberget, det enda säkra, och det ska vi bygga på. Inte på vad denna världens auktoriteter har sagt. Gud har suspenderat auktoriteterna. De har rönt samma öde som kung Saul, som förlorade smörjelsen. I det ögonblicket smörjelsen gått förlorad är de avsatta i Herrens ögon. Men de bygger vidare, som om ingenting har hänt, och de blir priggade. Gud låter dem bygga. Gud låter dem hålla på. Det

är detta som är det kusliga. När vi har yttre framgång inbillar vi oss att det är bekräftelse på att allt är klart. Vi bygger och bygger. Vi läser och bygger. Men det är fel på grunden, för det skedde ingen efterföljelse. Man hörde, men gjorde inte. Man har kunskapen, men har förlorat sanningen. Därmed har ljus blivit mörker.

Vem kunde tro annat än alla tio jungfrurna skulle komma fram? De var jungfrur, de tog lamporna med sig och gick tillsammans med alla andra. Vem kunde tro annat än att alla skulle komma fram? Hur många har tänkt sig hem till himlen, till Jesus? Vi vill väl hem allesammans? Då är villkoret att vi både vill lyssna och göra.

Denna förändring märks på det mentala planet, människans sinnelag. Men det märks också så småningom i hennes livsmönster, hennes livsstil. Vi kan peka på många ting. Jag ska nämna ett, som jag finner angeläget. I sin upprinnelse är allt så oskyldigt. Vi läser i Romarbrevet 1 igen:

-De hade ju bytt bort Guds sanning mot lögn. (Vi kan exempelvis säga: de hade bytt bort Guds sanning mot filosofi.)

...Guds sanning mot lögn och tagit sig för att dyrka och tjäna det skapade framför Skaparen, honom som är högtlovad i evighet, amen (Rom 1:25).

I det första, passiva stadiet, så förvänder man tingen. Vi ska tillbedja och tjäna Jesus, och honom allena. Men i första stadiet märker man knappast sitt avfall. Det är Efesusstadiet stora problem. Det har inte skett något synligt, fallet har skett i det fördolda. Det måste förnimmas i anden. Det är den lilla avvikelser: man har börjat dyrka det skapade framför Skaparen. Ingen av oss skulle vilja gå ut och tillbedja materiella ting. Vi vill inte hänge oss åt sådan dyrkan. Vi vill inte offra våra liv för några idoler, vare sig idrott, kultur eller politik. Men kanske vi börjar dyrka verksamheten. Vi blir så småningom verksamhetsfrälsta. Då har det skett ett fall i det osynliga. Vi är verksamhetsfrälsta, och börjar dyrka det skapade framför Skaparen. Så följer det slag i slag, tills det når detta fruktansvärda stadium: Du har namnet om dig att du lever, men du är död. Då kan ingenting göras mera. Då är situationen slutlig och avgjord.

Den första femårsperioden märks det inte så mycket. Det blir tydligare nästa

femårsperiod. Så småningom är det inte bara fråga om en annan rörelseriktning, det är fråga om en helt motsatt rörelseriktning. Man drar iväg, inte mot Jerusalem, men mot Babylon, och menar att Jesus är med i resesällskapet, så det ska nog gå bra. Man söker bland släkt och vänner, bland trossyskon och fränder. Man har vittnesbördet om att någon har mött honom, man längtar efter Människosönens dagar och hoppas att de ska komma någon gång. Men de kommer icke. I det läget är det bara en sak att göra: gå tillbaka till utgångspunkten där man förlorade honom. Han är där han var i förstone. I sin Faders hus. Han uppenbarar sig fortfarande för dem som söker honom i uppriktighet.

Den här utvecklingen har olika etapper. När tillbedjan är förfalskad och

att taga vara på sin kunskap om Gud, gav Gud dem till pris åt ett ovärdigt sinnelag, till att bedriva otillbörliga ting. Så hava de blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet... (Rom 1:26-28).

Lägg märke till att orättfärdigheten har många utspel och uppenbarelseformer!

-...ondska, girighet, elakhet; de äro fulla av avund, mordlust, trätlystnad, svek, vrängsinthet; de äro örontasslare, förtalare, styggelser för Gud, våldsvarkare, övermodiga, stortaliga, illfundiga, olydiga mot sina föräldrar, oförståndiga, trolösa, utan kärlek till sina egna, utan barmhärtighet mot andra. Och fastän de väl veta vad Gud har stadgat såsom rätt, att nämligen de som handla så förtjäna döden, är det dem icke nog att själva så göra, de giva ock sitt bifall åt andra som handla likaså (Rom 1:28-32).

Alla dessa människor, andligen neutraliserade, passiviserade, demoraliserade;

Det finns en förvaringsplats som Gud har utsett, dit dom och vedergällning aldrig kan nå. Den platsen kallar dig till sig nu. Fly för ditt livs skull! Men kom ihåg, Lots hustru gick med sitt yttre, men hade hjärtat kvar därinne i Sodom. Därför vände hon sig om. Vi vänder oss inte om, för vi har vårt hjärta däruppe i himlen. Och vi längtar efter att Jesus ska komma igen.

förljugenheten total, så ser vi nästa utvecklingsstadium:

-Fördens skull gav Gud dem till pris åt skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga umgänget mot ett onaturligt; sammalunda övergävo ock männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes i lusta till varandra och bedrevo styggelse, man med man. Så fingo de på sig själva uppbära sin villas tillbörliga lön. Och eftersom de icke hade aktat det något värt

andligen, religiöst, moraliskt, de ska utgöra det väldiga, oerhörda fältet för den våldsamma andeutjutelse som ska gå över hela jorden då ormen sprutar ur sitt gap vatten efter kvinnan. Solkvinnan. Men öknen blev kvinnans tillflyktsort. Halleluja, tack att det finns en tillflyktsort där vi kan vara undgängömda, avskilda, isolerade, så vi icke behöver sugas upp eller slukas av någon andeutjutelse

Herrens arm är inte för kort

Appell av Märta Berg Strömmare

Vi kanske lite till mans har upplevt att våra armar är för korta och för få. Att våra krafter inte har räckt till; att vårt förstånd inte har räckt till. Att allt det vi ville, blev till platt ingenting. Vi har nog varit i den sitsen någon gång. Vi räcker inte till när vi ser oss omkring på nöden – detta gammaldags begrepp vet du väl fortfarande vad det betyder. Nöd. Det är vad vi har omkring oss. Fastän det kallas för kravaller, krig, pest, farsoter och jordskred, jordbävningar, översvämningar och tsunamis. Det är nöd. Vi kallar det missbruk, vi kallar det för olyckor av skilda slag. Det må vara vad det vill, men det finns samlat under ett begrepp: Nöd. Och ser vi oss omkring på nöden, så måste vi i ärlighetens namn med gemensam mun erkänna att vår arm är alldeles för kort. Vi står oss slätt. Vi kan inte, och somliga av oss vill inte. Därför att också viljan har blivit skadeskuten och lemlästad.

Uttrycket ”Herrens arm är inte för kort” har jag lånat ur bibeln, av profeten Jesaja. Det är han som säger det, och han har fått Guds uppdrag att säga det i en tid som i mångt och mycket liknar vår. I en politiskt orolig tid, då nationen, folket han talade till, inte visste om de skulle vända sig till höger eller vänster; Syrien eller Egypten; hit eller dit, fram eller tillbaka. Man var förvirrad, för man visste inte varifrån olyckan skulle drabba och inte heller var hjälpen skulle finnas. I det läget utövar man dessutom en religion som är hopblandad med precis vad som helst. Det har tydligen alltid funnits ett

behov hos människan att byta ut en ärlig tillbedjan till himmelens Gud mot något som smakar lite bättre, som känns lite härligare, eller är mera politiskt korrekt, måhända. Vad vet jag. Jag levde inte på Jesaja tid, men då jag läser boken ser jag – vilka likheter det finns!

Jesaja säger: ”HERRENS hand är inte för kort. Och hans öra är inte tillslutet” (Jes 5:1). I min norska bibel står att han är inte lomhörd. Det vill säga; han hör och han vet. Men vad är då problemet? Jo, säger profeten:

–...det är era missgärningar som skiljer er och er Gud från varandra, era synder döljer hans ansikte för er, så att han inte hör er. Ty era händer är fläckade av blod, era fingrar av missgärning. Era läppar talar lögn, er tunga bär fram orättfärdighet. Ingen åberopar rättfärdighet, ingen dömer med sanning (Jes 59:2-4a).

Jag har inte svårt att tycka att detta gäller

vår tid. Jesaja hade en liknande omvärld att förhålla sig till och profetera över. Han fortsätter:

- På tomhet förtröstar de och talar lögn, de går havande med olycka och föder fördärv. De kläcker ut ormägg och väver spindelnät. Den som äter av deras ägg dör, och krossas ett sådant, kommer det ut en orm. Deras spindelnät duger inte till kläder, sig själva kan de inte skyla med vad de tillverkat (Jes 59:4b-5).

När jag läser den versen, tänker jag på den där dagen i Edens lustgård, alldeles i början, då Adam och Eva hörde Gud nalkas. De var vana vid att umgås med Gud där i lustgården. Men den här aftonstunden då de hörde honom nalkas fick de panik. De gömde sig och gjorde åt sig kläder av fikonlöv. Och så här långt efteråt, säger Jesaja att deras spindelnät duger inte till kläder. Sig själva kan de

inte skylla med vad de tillverkat. Det är kontentan när det gäller oss människor. Vi kan inte skylla oss med något vi själva tillverkar eller åstadkommer. Det vi själva kan tänka ut, det är spindelnät och fikonlöv. Men vad gjorde Gud? Jo, han ser människorna i deras erbarmliga situation och han tar ett får och slaktar det. Han gör kläder av skinn, står det så underbart i första Mosebok, en sådan suverän bild på hur Gud löser det olösliga problemet:

- HERREN Gud gjorde kläder av skinn åt Adam och hans hustru och klädde dem (1 Mos 3:21).

Går vidare framåt i Jesaja bok till ett kapitel som har som rubriken "Vedergällningens och återlösningens dag":

- Vem är han som kommer från Edom, från Bosra i högröda kläder, så präktig i sin dräkt, så stolt i sin stora kraft? Det är jag som talar i rättfärdighet, jag som är mäktig att frälsa (Jes 63:1).

Nyss läste jag om hur alla talade lögn, och hur alla levde i ett sådant förhållande

så att Gud måste dölja både ansikte och öron för dem. Men nu träder någon fram och säger:

- Det är jag som talar i rättfärdighet, jag som är mäktig att frälsa." Varför är din dräkt så röd, varför liknar dina kläder en vintrampares? "En vinpress har jag trampat, jag ensam, ingen i folket hjälpte mig. Jag trampade dem i min vrede, trampade sönder dem i min förbittring. Då stänkte deras blod på mina kläder, så att jag fick hela min dräkt nerfläckad. Ty hämndens dag var i mitt hjärta, och året för min återlösning hade kommit. Jag såg mig omkring, men det fanns ingen hjälpare. Jag stod där i förundran, men det fanns ingen som understödde mig. Då hjälpte mig min egen arm, och min vrede understödde mig (Jes 63:1-5).

Detta är Försonarens ord. Hans namn är Jesus. Det var han som söndertrampade all den fiendskap som låg emellan människan och Gud. Det var han som söndertrampade all djävulens härsnärighet för att människan skulle få komma i gemenskap med Gud. För att Gud skulle få höra män-

niskans rop, måste Jesus trampa sönder fienden som stod emot. Det kom ingen till hjälp, säger han. Nej, det var ingen som kunde. Lagen kunde inte. Goda gärningar och felfri uppfostran hjälpte inte ett dugg. Det fanns ingen hjälp att få.

Det är vad jag har att säga till dig ikväll: Det finns ingen hjälp att få, utom detta enda; att Herrens arm inte är för kort. Herrens arm kom till min räddning, säger Försonaren, Jesus Kristus; min egen arm!

Min vän, jag vill påminna och betona: Gud är på din sida! Herren har betalat priset genom att ge sitt eget liv, trampat sönder all fiendens härsnärighet! Han har besegrat allt det onda. Och till din tröst, till din frihet, till din uppmuntran, till din frälsning och till ditt eviga hopp så säger jag det: Herrens arm är inte för kort. Han är här för att frälsa, och han gör det för sin egen rättfärdighets skull. Jag tackar dig Jesus, för att det är sant! Amen. ■

Jesus väntar på dig med öppna armar

Vittnesbörd av Camilla Eliasson

Jag har den sista tiden uppehållit mig i Lukasevangeliet kapitel 15 och läst om den förlorade sonen. Det är en berättelse som är väldigt känd. Den handlar om en son som lämnade sin far efter att ha krävt ut sitt arv. Han gick ut i världen och förslösade det i ett utsvävande liv.

Den här berättelsen är en liknelse om människans förhållande till Gud. Vi är som den förlorade sonen. Vi vill gärna ha det Gud kan ge oss, men vi vill inte ha med Gud att göra, utan vill använda hans gåvor på vårt sätt. Men liknelsen berättar också att när sonen hade använt och förslösat allt kom en stor hungersnöd över hans liv. Han förstod att det var bara hos sin far han kunde få mättnad för sin själ.

Man kan tänka sig att när nu sonen ville återvända hem, att fadern skulle säga: Jaha, nu passar det att komma! Och då inte vilja ta emot honom. Men så säger inte den här historien. Jag blir så gripen när jag läser den här berättelsen. När sonen tog de första stegen för att återvända till hemmet, står det att Fadern väntade på sin son, och sprang emot sonen och tog emot honom med öppna armar. Så är det när vi kommer till Gud. Vi får komma precis som vi är. Just i den situation vi befinner oss, väntar han på oss med öppna armar.

Bibeln säger att du kan komma precis som du är. Gud står med öppna armar och väntar på dig. Jag hoppas att det ska bli din erfarenhet, du som inte har tagit emot Jesus; att du vänder dig till honom, att du tar det första steget till Gud. För

Den förlorade sonen kommer hem.

det är bara du som kan besluta det. Men när du väljer Jesus, så väntar han på dig med öppna armar! ■

Så får du det n

Appell av Jörgen Lindroos

Det finns många människor i vår tid som säger sig vara ateister. Man tror inte på någon Gud. Vi fokuserar gärna på det, och försöker överbevisa människor om att det finns en Gud. Men vi träffar också många människor som tycker att det Jesus sa var intressant. De säger att de tror på en högre makt. Man kanske också går på ett och annat möte. Jag träffar många människor på mitt jobb som inte är uttalade ateister. De tror att det ändå finns en gud, men de har en ouppklarad situation med Gud och har inte tagit de nödvändiga stegen.

Bibeln är väldigt klar och tydlig då det gäller att komma in i Guds rike. Det finns steg som är helt nödvändiga att ta. Vi ska läsa ett sammanhang ur Paulus brev till församlingen i Rom. Det kan vara litet svårt att förstå vad Paulus talar om här:

-Eller vet ni inte att vi alla som har blivit döpta till Kristus Jesus har blivit döpta till hans död? Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. Ty är vi förenade med honom genom en död som hans, skall vi också vara förenade med honom genom en uppståndelse som hans (Rom 6:3-5).

Här talar aposteln om Jesu död och uppståndelse. Men så säger han att också vi måste vara förenade med Jesus i hans död och uppståndelse. Det är en upplevelse som vi kristna kallar pånyttfödelse. Det handlar om att bli född på nytt. För att komma in i Guds rike är det absolut nödvändigt att bli född på nytt.

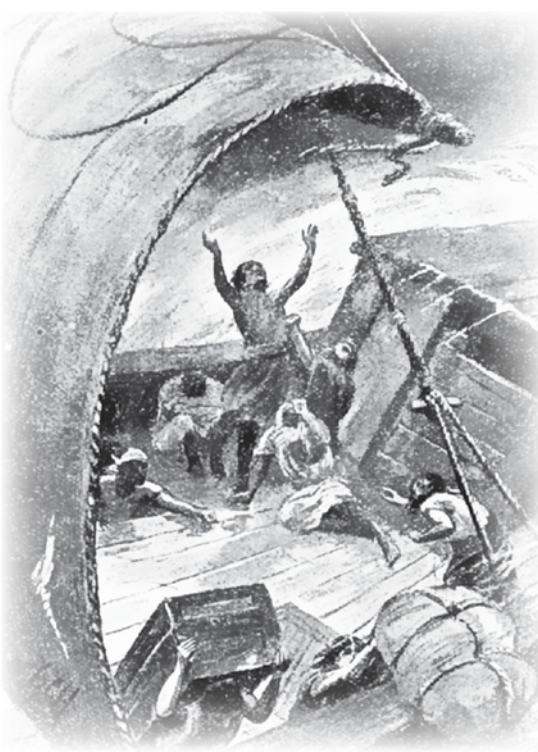
Mitt på natten kom det en man till Jesus. Han var en av Israels skriftlärde. Det var inte så populärt i den gruppen att visa att man var intresserad av det Jesus

talade. De ledande i den tidens religiösa krets, var emot det Jesus sa. Man sökte hela tiden efter tillfällen att arrestera honom och få bort honom. Men Nikodemus, som den här mannen hette, hade intresse av vad Jesus sa. Han besöker honom mitt på natten. Och så säger han till Jesus: -Jag vet att du är en lärare. Du har en god lära, och jag vet att det du gör kommer från Gud. De tecken du gör är så stora och underbara; det du gör kommer från Gud. Då säger Jesus direkt till honom: -Ska du komma in i Guds rike, så måste du bli född på nytt! Det går inte bara komma här och säga att jag vet att du är en god lärare. Du måste göra den här upplevelsen. Du måste födas på nytt.

En av profeterna som det är skrivet om i Gamla testamentet har de flesta som rört

sig i kristna sammanhang hört talas om. Det finns många illustrerade barnböcker om honom. Han hette Jona. Vi har säkert sett bilder av den här fisken som simmar i vattnet och slukar Jona. Och hur sedan fisken spottar upp Jona igen. Jesus talar också om Jona. Det ska ges ett tecken. Liksom Jona var i fiskens buk i tre dagar och tre nätter, ska Människosonen vara i jordens mull tre dagar och tre nätter. Sedan ska han uppstå.

Jona fick en kallelse. Det var så historien började. Han fick en kallelse av Gud att gå till den stora staden Nineve, och där skulle han förkunna att de måste omvända sig. Deras ondska hade blivit så stor, så nu skulle hela staden raseras. Jona skulle gå dit och förkunna domen.

Herren sände en stark vind mot båten, det blev en svår storm. Och där har du människan som har sagt nej till Guds kallelse och flyr bort, undan Guds kallelse. Det stormar i hjärtat.

ya livet

Han blev kallad av Gud. Det står i bibeln att många är kallade; alla har vi fått en kallelse av Gud. Han kallar och manar. Jag vet inte om du har känt i ditt hjärta att Gud kallar dig, men varje människa har en besökelsestid, då Gud kallar och manar. När Jona fick den här kallelsen, ville han inte gå. Han började fly bort ifrån Guds ansikte. Han gick ombord på en båt som förde honom bort ifrån dit Gud ville att han skulle gå. Men att inte lyda Gud får konsekvenser. Olydnad mot Herren är synd, och det får konsekvenser.

Herren sände en stark vind mot båten, det blev en svår storm. Och där har du människan som har sagt nej till Guds kallelse och flyr bort, undan Guds kallelse. Det stormar i hjärtat. Det stormar därinne, därför att man har sagt nej till Gud. Därför att man har en ouppklarad situation i förhållande till Gud, därför att man inte följer Guds kallelse.

Det stormar och sjömännen i besättningen förstår att det är något som inte stämmer. Det här måste vara Guds vrede. Vem är det ibland oss som inte följt Gud, vem ibland oss har varit olydig? Så kastar man lott, och den faller på Jona. -Vad har du gjort Jona? Och Jona erkänner. Då frågar besättningen: -Vad ska vi göra med det här då? Jona måste bara säga: -Ni får kasta mig överbord. Det är enda sättet att få den här stormen att sluta. Sjömännen kastar Jona överbord, och stormen slutar. Havet lägger sig.

Det kunde ha varit slutet för Jona där han omsluts av vattenmassorna och sjunker ned mot havets botten. Men Herren hade en plan, han ville något mera. Han sände den stora fisken som slukade Jona. Vi vet vad Jesus sa: "Liksom Jona var i den stora fiskens buk i tre dagar och tre nätter, så skulle Människosonen vara i

jordens mull i tre dagar och tre nätter." Det är en bild på Jesu död och uppståndelse. Men vad gör Jona här, mitt i denna bild? Han som hade flytt undan Gud, han som hade varit olydig mot Gud, vad gör han här?

Jona börjar be, och vi ska läsa hans bön:

-Jag ropade till HERREN i min nöd, och han svarade mig. Från dödsrikets buk ropade jag på hjälp, och du hörde min röst. Du kastade mig i djupet, mitt i havet, och strömmar omslöt mig, alla dina brottsjöar och vågor svepte över mig. Jag tänkte: Jag har drivits bort från dina ögon. Men jag skall åter få skåda ditt heliga tempel. Vatten omslöt mig ända upp till halsen, djupet omgav mig, sjögräs snärjde in mitt huvud. Till bergens grund sjönk jag ner, jordens bommar slöts för evigt bakom mig. Men du förde mig levande upp ur graven, HERRE, min Gud. Medan min själ tynade bort i mig tänkte jag på HERREN, och min bön kom till dig i ditt heliga tempel. De som håller sig till fåfängliga avgudar överger den nåd de fått. Med tacksägelse vill jag offra åt dig, vad jag har lovat vill jag infria. Frälsningen är hos HERREN! (Jona 2:2-9)

Efter tre dagar och tre nätter spottade fisken upp Jona på land, och så fick han bli det redskap som Gud hade tänkt att han skulle vara. Han får gå ut med budskapet, och han får en mening med sitt liv därför att han lyder Gud. Han har kommit in i ett nytt liv.

Na vill jag fråga dig: Sitter du i Jonas båt, på flykt undan Guds kallelse? Du vill gärna säga; det här är intressant, det finns säkert en Gud, men du svarar inte när han kallar och manar dig att komma. Just nu kan du uppleva

att du avslöjas. Vi läser i första Korinti-erbrevet, där aposteln Paulus går igenom mötesordningen i församlingen. Han talar om en atmosfär där människor kommer in och blir avslöjade. Avklädda. Och deras hjärtans hemligheter blir uppenbarade. Detta kan bli tillfället då du blir avslöjad, då du måste ge upp och överlämna dig till att kastas i havet, liksom Jona. Då får du uppleva detsamma som Jona; du får uppleva att följa Jesus i hans död. Då får du också uppleva att följa Jesus i hans uppståndelse, till ett nytt liv.

När Jesus uppstod, så blev det sagt om honom att han var den förstfödde bland de döda. Det står också i bibeln att han blev förstfödd bland många bröder. Det är många som efter honom fått gå samma väg, den nya och levande vägen som han öppnade. Efter honom har många fått gå samma väg, till samma kors, dö samma död, men fått uppstå igen till ett nytt liv!

Jag skulle önska att du som sitter i Jonas båt, kanske passiv och likgiltig inför Guds kallelse, att du skulle bli avslöjad, så att du kan överlämna dig till Gud. Överlämna ditt liv åt Honom, så att han kan göra sitt verk i dig. Då blir du född på nytt, uppstånden tillsammans med Herren Jesus Kristus, förenad med honom i hans död, förenad med Honom i hans uppståndelse. Det evangelium vi har och förkunnar är underbart. Du kan få ett nytt liv! Amen. ■

Kampen för barnens bästa

Rädda barnen – ta dem ut ur skolan!

Text: Berno Vidén

För 37:e året i rad var det så dags för festlig avslutning inför Pilgrimsskolans sommarlov; Pilgrimsskolan som bland annat innefattar föräldrars grundskoleutbildning av sina barn i skolpliktig ålder. Ett antal elever från skilda årskurser avslutade läsåret 2014/2015 med att sjunga och skickligt framföra olika musikstycken på de musikinstrument de lärt sig att traktera. Stunden var högtidlig, fylld av tacksägelse till Gud och glädjen tog sig många uttryck, både hos barnen och deras föräldrar som lagt ännu ett läsår med hemundervisning bakom sig. Hemundervisning är dock ingen självklar rättighet i Sverige idag. Men motståndet till trots så har familjer och föräldrar med stark övertygelse valt att kämpa vidare, även då undervisningen varit förenad med hot och förföljelse från myndigheter.

Tragiskt nog ser vi i vårt land en utveckling där flertalet hemundervisande familjer bokstavligen tvingats till flykt från sitt fosterland. Man går bland annat i exil till våra närmsta grannländer. Flera föräldrar har dessutom dömts att betala både fem och sexsiffriga vitesbelopp på grund av att de vågar trotsa myndigheterna genom att fortsätta undervisa utanför det ordinarie skolsystemet.

Hemundervisning är en av världens snabbast växande folkrörelser idag. Bara i våra närmsta grannländer finns det ett

Pilgrimsskolans festliga avslutning.

tusental barn som hemskolas. Störst är dock rörelsen i USA där fler än en miljon barn hemundervisas. Anmärkningsvärda undantag är Sverige och Tyskland. Sverige har i nuvarande skollagstiftning anammat en modell som Tyskland i nationalistisk anda införde redan 1938! – året innan andra världskriget bröt ut – och som alltjämt är gällande. I båda länderna förföljs hemundervisande föräldrar. Båda länderna har dessutom fall där barn omhändertagits och placerats i fosterhem på grund av hemundervisning. Sverige är extremt när det handlar om synen på vem som har rätt att fostra och bilda barnen. I de flesta av världens övriga demokratiska länder ses det som en självklarhet att föräldrarna ges rätt att välja utbildningsform.

Den svenska skolan har under många

år drabbats av kriser. I den senaste PISA-undersökningen som handlar om att utvärdera hur 15-åriga elever kunskapsmässigt är beredda att möta livet efter avslutad skolgång, har svenska elever fått anmärkningsvärt dåliga resultat. Media lyfter den allvarliga krisen, varpå olika åtgärds paket presenteras på både kommunal och nationell nivå.

Landets skolelever blir ånyo utsatta för dessa återkommande skolexperiment, vars syfte är att komma till rätta med problemen, men orubbligt och genomgående krav är att statens ideologi alltid ska stå i centrum. Det verkar ingen regering kapabel eller villig att ta itu med. Enligt skollagstiftningen är skolan objektiv och ska borge för alla elevers rätt att erhålla undervisning utan att utsättas för religiös eller filosofisk påverkan. Med bland an-

nat den argumentationen infördes en klausul i skollagen som förbjuder hemundervisning i hela landet. Regeringens proposition till nuvarande skollag säger: ”Syftet med kravet på att undervisning som anordnas av enskilda inom skolväsendet ska vara icke-konfessionell är att säkerställa en sådan objektiv, kritisk och pluralistisk undervisning som artikel 2 i första tilläggsprotokollet garanterar. Enligt regeringens bedömning är den föreslagna bestämmelsen förenlig med Sveriges åtaganden enligt Europakonventionen.”

Vad säger då Europakonventionens artikel 2 i första tilläggsprotokollet?

Ingen må förvägras rätten till undervisning. Vid utövandet av den verksamhet staten kan påta sig i fråga om uppfostran och undervisning skall staten respektera föräldrars rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.

Lagstiftningen utlovar objektivitet men verkligheten ser annorlunda ut. Skolans påverkan av barnen är omfattande och i flera avseenden inte heller av godo. Det finns områden i skolan där en objektiv, kritisk och pluralistisk undervisning inte ens tillåts. Ta exempelvis evolutionsteorin och gängse antagna normer i det svenska samhället som idag grundligt förmedlas till barnen. Lyfter här fram några exempel:

RFSU (Riksförbundet för sexuell upplysning) tilldelas statliga medel för att bekosta sin skolverksamhet, vilket bland annat består i att visuellt genom film och litteratur visa minderåriga elever hur barn och ungdom har samlag med varandra. RFSU har mer eller mindre monopol på att ge sexualundervisning i landets skolor och det gör man med hjälp av exempelvis en film som heter ”Sex på kartan”. En debattör skriver i GP (21 augusti 2012): ”Våra 14-15-åringar får i RFSU och UR:s (Utbildningsradion) regi, lära sig att ha sex på minst tjugo olika sätt. Men inget om hur man vårdar och fördjupar en kärleksrelation.”

En rektor för en kristen friskola uppmärksammades 2013 av Skolinspektionen då han visat abortkritiska filmer på lektionstid och även rivit loss sidor om sex och samlevnad ur läromedel. RFSU:s Hans Olsson förklarar: ”Det är inte en slump att det är just sex och samlevnad som får stryka på foten. Hbt-frågor, sexu-

alitet som inte är kopplad till äktenskapet, preventivmedel, kvinnors rätt till abort, acceptans av ungas sexliv har alltid varit kontroversiella i mer konservativt religiösa miljöer. Men faktum kvarstår. Barn och unga har rätten till denna kunskap.” Genom påtryckningar på Skolinspektionen arbetar man sig steg för steg fram till ännu större styrmöjligheter i skolan och hänvisar till ”bra undervisningsmaterial”, som storsäljaren Världens viktigaste bok, en bok för mellanstadieelever med bilder och texter om kroppen, känslor och sex. ”Det är en bok med alldeles för många sidor för att de ska gå att riva ut obemärkt”, konstaterar den sakkunnige inom sexualundervisning på RFSU och söker inta position jämsides med Skolinspektionen i dessa för barn och ungdom så känsliga och för personligheten danande frågor.

Den kommunala förskolan Hagahuset anordnar PRIDE-tåg för barn mellan ett och sex år. Medverkan är obligatorisk för skolans samtliga 120 barn. Barnens världsbild sexualiseras och de tvingas lära sig att alla familjekonstellationer är normala; eller rättare sagt, inget är normalt, inget är onormalt; man leker till exempel numera inte ”mamma-pappa-barn”, utan ”familj”. En förskollärare säger i en debattartikel i GT (11 juni 2015) att de varje dag pratar med barnen om att det inte spelar någon roll vilken sexuell läggning eller vilken hudfärg man har. Inför förra årets Pridetåg tillfrågades förskolebarnen om vem man får älska.

”Vem de vill”, svarade alla, vilket sedan kom att bli deras slogan. Ramsor som ”vem får man älska - vem man vill” tränas in hos de små, vilket inte kan ses som annat än övergrepp på barn som befinner sig mitt i könsidentitetens daning, och så långt bort från objektiv pedagogik man kan komma. ”Det pågår 365 dagar om året” enligt förskollärarens egen utsägo. Även i förskolan är RFSU aktivt: ”Vårt mål är att frågor om genus, normer, hbtq, könsroller och barns medfödda sexualitet ska tas upp, diskuteras och reflekteras kring på förskolorna och skolorna.”

Barn i skolan ska lära sig att tänka kritiskt, men inte när det gäller evolutionsteorin. Trots att det är en teori och trots att motsättningar mellan forskarnas resultat och bibelns skapelseberättelse minskar allt eftersom nya rön upptäcks, så presenteras Big Bang som odiskutabel fakta. Denna evolutionistiska tanke och teori ligger till grund för hela skolväsendets läroplan, och är en idag självklar bas i all läromedelsproduktion. Något annat tillåts inte undervisas om i svenska skolan; då griper Skolinspektionen in. Kunskapsstoffet om en Gud som skapat himmel och jord förpassas till sagornas och legendernas värld.

Indoktrineringen av barnen i frågor som har som mål att upphöja och normalisera homosexuellt samliv och torpedera familjen vittnar om ett totalhaveri i skolväsendet. Barn i treårsåldern tvingas ta ställning till hbtq-frågor. Att däremot sjunga en psalm eller

RFSU har mer eller mindre monopol på att ge sexualundervisning i landets skolor

att för eleverna i klassrummet lära ut vad Bibeln har att säga i samlevnadsfrågor är mer än vad Skolverket kan tillåta. Tilltaget kan räcka för att hela skolan kan utsättas för utredning från Skolinspektionen och hotas med stängning.

Under senare tid har olika kristen media reagerat över RFSU's fräcka och förföriska skolverksamhet. Flera röster höjs för att skydda barnen från denna påverkan. Det ena efter det andra förslaget på åtgärder ges, som exempelvis att ringa rektorn, skriva insändare och liknande. En hel del vassa och allvarligt varnande ord ges. Men skolapparaten rullar vidare i takt med utvecklingen, med skolplikten som ett maktmedel. Vill du rädda dina barn från dessa makter bör du överväga alternativ undervisning och ta dem ut ur det offentliga skolväsendet.

Redan idag skickas ungefär 95 procent av alla barn till dagis och förskola. Trots det så förbereds en ny lag som ska tvinga återstående 5 procent till en obligatorisk

förskoleklass från sex års ålder. Alla ska in i anpassningen och föräldrar omyn- digförklaras i sin roll som uppfostrare. Hela det svenska synsättet på mannens och kvinnans roll bidrar starkt till att splittra och försvaga familjer. Alla ska ut i förvärvsarbete och barnen ska tidigt lära sig att växa upp på institutioner.

Att själv välja undervisningsform för sina barn är en mänsklig rättighet, lika mycket för föräldrar som för barn, något de flesta demokratier accepterar. Enligt Jonas Himmelstrand, ordförande för ROHUS – Riksorganisationen för hemundervisning i Sverige, finns det ett tiotal internationella konventioner som klart uttrycker att undervisning är föräldrarnas ansvar och inte statens och därmed ger laglig möjlighet till hemundervisning. Himmelstrand skriver vidare på My News Desk: FN:s särskilde rapportör om rätten till utbildning bekräftar detta i

sin kritik av Tyskland och säger explicit att "hemundervisning är en giltig utbildningsform och att rätten till utbildning inte får tolkas som att endast innebära skoltvång". Många svenska kommuners tolkning av den nya skollagen bryter idag mot samtliga dessa konventioner.

Oavsett skäl – religiösa eller filosofiska – så måste var och en vara fri att få värna om rätten och barnens rättigheter att få en fostran och bildning utifrån ansvars- och omsorgsfulla föräldrars val av skolform. Hemundervisningen är en sådan rättighet! Kampen för våra barn går vidare. ■

Kortnytt Kortnytt Kortnytt Kortnytt Kortnytt Kortnytt Kortnytt Kortnytt Kortnytt Kortnytt

Saxat om barnen och skolan

Protester mot könsneutral ideologi i Italiens skolor

"I skolan berättar de för mina barn om familjer bestående av två pappor eller två mammor, utan att be föräldrarna om tillåtelse." Hundratusentals italienare protesterade framför det italienska parlamentet i Rom mot denna störning som är "farligt och fel" för hela samhället. Många var de som uttryckte sin oro och oenighet mot lagförslaget om att införa en könsneutral ideologi i skolorna. Piazza San Giovanni fylldes till brädden av människor med affischer och flaggor i händerna, för att försvara sina rättigheter, under parollen "Familjen kommer att rädda världen". Källa: Impacto

Förförelse i skolan

RFSU har alltför länge haft tillgång till skolorna för att sprida sin sexpropaganda till barnen, skriver

tidskriften *Flammor*. Lektionerna är så ljusskygga att inte ens lärarna tillåts närvara. RFSU-handledare påtvingar eleverna ett nytt pornografiskt material som detaljrikt visar utövandet av gränslös hetero-, homo- och gruppsex. Barnens föräldrar ska inte heller upplysas om vad deras barn utsätts för av de sexfixerade informatörerna från RFSU, skriver Holger Nilsson.

Yoga i skolan

Att ha skolavslutning i kyrkan framställs som en katastrof för barnen men däremot att praktisera yoga på lektionstid är godkänt och inget att oroa sig för. På skolyoga.se ställs frågan: Varför Skolyoga? Nästa mening lyder: "Skolyoga integrerar yoga i skolor och förskolor, genom att utbilda pedagoger i barnyoga och ledarskap."

Det är *Flammor* som varnande lyfter fram utvecklingen och ifrågasätter yogans plats i en så kallad

objektiv skola. Enligt professor Johannes Aagard vid Dialogcentret i Århus, Danmark, så finns det inga neutrala tekniker i yoga. "Yoga är hinduism" säger professor Subhas Tiwari på Hindu University of America, och tidskriften *Hinduism Today* fastslår att "Hinduism är själen i yoga".

Flammor citerar även R. Maharaj ur boken *En gurus död*, som med sin erfarenhet av yoga säger: "Påståendet att yoga inte är religion är fullständigt felaktigt. Yoga är en religiös handling. Det finns ingen yoga utan andliga inslag."

Jesus kommer!

Hur påverkar det din vardag?

Av Christer Lindkvist

Jag fick frågan ställd till mig på ett väckelsemöte i Maranataförsamlingen. Det fick mig att skriva ner några tankar och bibelord om det kristna livet. Jag vill ta upp några viktiga grundfundament: *gudsfruktan, helgelse, sanning, uppbrott, befrielse, prövning och lovprisning.*

Den viktigaste grunden i det kristna livet tror jag är sann Gudsfruktan. Det är ett viktigt mål att nå fram till.

Det står i Apostlagärningarna 9:31 att - ...församlingen blev uppbyggd och levde i Herrens fruktan. Och den växte till genom den helige Andes tröst och förmaning. Det står också i Petrus andra brev kapitel ett om *trons bevisning i livet*, v 5-7.

-Gör därför allt ni kan för att i er tro visa dygd, i dygden insikt, i insikten självbehärskning, i självbehärskningen uthållighet, i uthålligheten gudsfruktan, i gudsfruktan broderlig kärlek och i kärleken till bröderna kärlek till alla människor.

Det står också i Ordet att:

-Då vi alltså vet vad det är att frukta Herren, försöker vi vinna människor.

Återigen ser vi gudsfruktan. Jag har haft en ganska sträng pappa i min uppväxt. Därför har jag haft en felaktig Gudsbild. Vår himmelske fader vill oss bara gott, Men Gud är också helig. Därför är det viktigt med Gudsfruktan i våra liv. Han fostrar oss i kärlek och ibland kan det göra ont.

Innan jag blev frälst levde jag för den här världen och var upptagen av mig själv. Nu lever jag för Jesus och söker efter att följa honom och göra det han vill att jag ska göra.

Jag tror att gudsfruktan handlar om att ha allt klart med Gud och människor. Att inte bära på något oförlåtet i sitt liv. Då är jag också fri att vänta Jesus! Han kommer snart! Den helige Ande påminner oss om att Jesus kommer. Men för att erfara detta tror jag att det måste ske ett *uppbrott*. Ett uppbrott från den här världen

och tidsandan, och det är något som sker kontinuerligt. Det handlar om att ha sitt sinne vänt till det som är därovan och inte till det jordiska. Vi sjunger i en sång:

"Allt som lockar och bedrar ingen plats hos bruden har. Hon är fylld av längtan hem till himmelen."

Varje dag får vi göra olika val. Det kan handla om gemenskap eller sanning. Jag upplever i mitt liv att Herren starkt mejslar fram *sanningen* i hjärtat, fullt ut, så att det påverkar hela mitt liv. Att älska Gud är att älska sanningen (Sak 8:19).

Så har vi *prövningen*. Det står i Bibeln att vi ska skatta oss lyckliga när vi utsätts

Efter ytterligare en tid visade Jesus för mig, att jag, som det står i Filippibrevet 3:18-19, hade vandrat som fiende till Kristi kors. Jag sökte stilla själens törst och hunger med mat och sötsaker. Men det är bara Jesus som kan göra mig tillfredsställd på djupet. Allt detta jag upptäckte, gjorde att jag fick uppleva *befrielse*. Befrielse från mig själv. Men Herren arbetar fortfarande med mig.

På samma sätt kan hoppet om Jesu tillkommelse bli en befrielse, redan här i tiden, i denna dystra vildmark.

Hur är det i ditt liv? Sök ta reda på vad Jesus vill i ditt liv. Vi får leva i Hans nåd!

Hoppet om Jesu tillkommelse kan bli en befrielse, redan här i tiden.

för prövningar av olika slag. Och att vi ska "tacka Gud under alla livets förhållanden". Då växer vår tro och tillit till Jesus!

Jag vill berätta att jag haft det jobbigt med *heligelsen*. Det har varit trädöm för mig, och väldigt tungt under många år. Detta tills nyligen då Herren visade mig att *det är Jesus som är min helgelse!* Inte jag själv. Det blev revolutionerande för mig – O vad stort! Jag hade inte blicken fäst på Jesus (Heb 12:2), fastän jag trodde att så var fallet. Jag trodde jag var upptagen av Jesus, men satt fast i självupptagenhet – och det är farligt. När jag fick göra den här upplevelsen, blev jag påmind om en sång av Frykman:

"Jag fordom gick och tänkte på bättring bön och tro, men det ej hjärtat skänkte hugsvalelse och ro."

Nu tänker jag på Jesus, hur ömt han älskar mig. Av kärlek han offrade sig."

Till sist vill jag nämna något om *lovprisningen*. I Hebreerbrevet 3:15-16 står det:

-Låt oss därför genom honom alltid fram-bära lovets offer till Gud, en frukt från läppar som prisar hans namn. Och glöm inte att göra gott och dela med er, ty sådana offer har Gud behag till.

Finns inte de här grunderna, kan vi inte heller leva i väntan på Jesu tillkommelse. En omvänd själ har lättare att prisa Gud och glädja sig än en oomvänd själ. Finns inte omvändelse finns inte heller gudsfruktan.

-Vänta alltså tåligt, bröder, tills Herren kommer. Se hur jordbrukaren tåligt väntar på jordens dyrbara skörd, tills den får höstregn och vårregn. Var också ni tåliga och styrk era hjärtan. Ty Herrens ankomst är nära. (Jak 5:7-8)

"Brist i lovsång ut Jesu dyrköpa brud. Maranata Herren kommer snart igen."

Gud välsigne dig! ■

Sven Vestman, påsken 2015

- Vi ska söka sig finnas. V

Intervju av Stina Fridolfsson

Sven Vestman föddes i Larsmo, en svenskbygd i Finland. Året var 1939 då Sven kom till världen tillsammans med sin tvillingbror. Fadern drog ut i finska vinterkriget.

-Min barndom var i alla fall den bästa tänkbara, berättar Sven. Vi föddes på landet, och behövde aldrig vara hungriga. Vi hade kor och jordbruk, och om man på den tiden hade ett jordbruk, behövde inga barn gå till sängs hungriga. Vi hade också en mor som hade makt med Gud. När hon bad till Gud, så talade hon med Gud. Detta präglade oss som barn.

Vi var fem barn i familjen och jag var äldst – femton minuter äldre än min tvillingbror, betonar Sven med glimten i ögat.

Och din far var tvungen rycka ut i vinterkriget?

-Ja, min far Allan var först ute i kriget en kort tid. Så blev det fred, men så fortsatte kriget och han fick rycka ut igen. Jag minns att då han kom hem på permissioner var vi rädda för honom. Vi kände ju inte igen honom. Det märkliga var att han klarade sig under alla dessa år i kriget. Men så kom

han hem, och efter något år skulle han vid ett tillfälle ut och fiska sik tillsammans med en annan före detta soldat... och då drunknade de! Min far blev trettiofem år. Ingen fattade att han klarade fem år ute i krig, men när han kom hem,

så drunknade han. Han var en bra simmare, men det hade ingen betydelse. De var därute, och vattnet var kallt. När de hittade honom, låg han på en klippa, som om han skulle ha simmat iland, men han frös nog ihjäl. Jag var då sex år.

-Jag minns så väl ögonblicket på kvällen, då en bekant kom hem till oss. Det minnet har jag kvar. Han kom innanför dörren, står och gråter där vid dörren, och får inte fram ett ord.

-Vad är det frågan om? frågar min pappas farbror.

-Allan har drunknat! blir svaret.

-Det kan inte vara sant! Säger min mor. Ni måste fara dit och hjälpa dem om de kommit iland! -Ingen kan hjälpa dem, svarade besökaren.

Sven talar långsamt, nästan mödosamt när minnesbilderna kommer.

-Och vet du, då började

ge den själavård vår mor behövde, eftersom hon själv som mycket ung hade förlorat sin man i en olyckshändelse. Det var ingen annan som hade något att ge till hjälp vid en sådan situation, men den här predikantens mor sa till min mor: Din enda chans är att gråta ut! Och hon gjorde så.

***Vi hade också en mor som hade makt med Gud.
När hon bad till Gud, så talade hon med Gud.
Detta präglade oss som barn.***

mamma plocka ned gardinerna från fönstren. Hon visste inte vad hon skulle göra. Hon var helt borta.

Efter en liten paus i intervjun fortsätter Sven:

-Det märkliga var att för två år sedan kom en pastor från Umeåtrakten i Sverige på besök i Baptistförsamlingen hemma. Jag för och lyssnade på honom. Han visste ju inte att jag skulle vara där. I sin predikan började han berätta om sin mor, och om hur hon var den enda person som kom hem till min mor när vår far hade drunknat. Hon kunde

Ni hade djuren, och din mamma fick kämpa med försörjningen?

-Jo, det gick bra. Det var ju enda hoppet. Hon hade ju barn, så livet var inte slut ändå. Men det var ett slag som ingen kunde fatta. Hela byn var i chock. Pappa klarade fem år i krig, och kom hem för att drunkna. Mamma var sedan väldigt rädd för sjön. Mina bröder började fiska på fritiden, och mamma sa: Jag har förlorat en i havets vågor. Jag vill inte förlora en till!

Då barnen hade växt upp, flyttade Svens mamma till

Herren medan han låter år tid är begränsad.

Sverige. Två av barnen hade fått jobb i Umeå, och mamman flyttade efter. Hon fick jobb i hemtjänsten, och hon gick runt till de gamla och vittnade och sjöng. Hon tjänade verkligen Jesus, säger Sven, med värme i rösten.

Men vad blev det av dig då?

-Jag gifte mig vid 22 års ålder när jag kom från militärtjänsten. Jag var egenrättfärdig. Mina syskon blev döpta i baptistförsamlingen, för den tillhörde vår mor. Det fanns många barn på den tiden, och det var väckelse. Mäniskor blev frälsta och döpta. När det var dop var hela byn där och kyrkan var överfull. Alla ville se vem som hade blivit religiös, som man sa. Det drog folk, och det var tät atmosfär. Sången man sjöng när dopkandidaterna steg ner i vattnet, var "Har du mod att följa Jesus".

Du säger att du var egenrättfärdig. Lät du döpa dig som egenrättfärdig också?

-Nej, nej! Jag blev inte döpt. Om jag går tillbaka i tiden, så var jag mest på läger som tonåring.

Baptistsamfundet hade lä-

ger varenda sommar. Vi var många, ibland närmare tvåhundra ungdomar som var på dessa läger. Under ett av lägren, då det var väldigt regnigt, fick vi flytta in i ett gammalt mejeri. Då började ledarna "fiska" ibland oss. Alla skulle bli frälsta, ja man skulle övertalas! Jag och några till var de sista, men då sprang de ifatt oss. Vi skulle sitta i mötet, och de agiterade – nästan som politiker gör! Men jag trodde inte att Gud verkade på det sättet. Frälsningens dag är inte när andra tycker, utan den dag då Gud söker. Men jag gjorde som alla andra, vi böjde våra knän och så bad vi – men frälst blev jag inte.

-Jag har aldrig tvivlat, jag har alltid trott på Gud. Men jag har inte varit frälst, för det är en annan sak. Men jag har aldrig ett ögonblick tvivlat på Guds existens.

Det kom ändå en dag då du blev frälst?

-Ja, och händelsen som föregick denna dag var något som hände några år tidigare i ett läger. Jag deltog inte i lägret, men vi åkte dit på en kvällsgudstjänst. Det var jag och en kompis. Pastorn uppmånade oss att lämna oss åt

Sven och Ann-Marie Vestman, här på besök i Bällsta missionscenter.

Gud. Men då svarade jag att, "idag kan jag inte bli frälst. Jag har sett i bibeln att det är bara syndare som kan bli frälsta. Och idag upplever jag mig inte som någon syndare. Det är totalt omöjligt för mig att bli frälst nu, bara för att ni tycker att det vore bra. Jag har inget problem med Gud. Jag tror på Gud, men frälst kan jag inte bli nu. Men den dag då Gud själv räcker ut sin hand och säger att nu är frälsningens dag, Sven, då ska jag

avgöra om jag vill bli frälst". Det gick tre år.

När Sven avslutat sin militärtjänst fick han jobb på ett företag som gjorde kaminer. Det fanns många små industrier i Jakobstad på den tiden och ingen behövde gå arbetslös. Sven var nu gift och bodde där med sin familj. Efter några år kom en svensk maranataevangelist som reste runt ganska mycket i Finland. Då gick Sven till ett möte och

lyssnade på evangelisten som läste om Beltesassar: "Du är vägd på en våg och befunnen för lätt." Men hela predikan om denne konung och texten i övrigt berörde inte Sven ett dugg. Han berättar dock vidare att i det ögonblick predikanten sa amen, så tycktes han sig plötsligt förflyttad till en bergsklyfta. Alla andra var försvunna, och han stod ensam där. Sven undrade: Hur har jag hamnat här? Jag satt ju i ett möte! Då talade Gud i klartext till honom: Behöver du mig? Och så fördes han tre år tillbaka i tiden och återupplevde samtalet då han sagt till pastorn att när Gud räckte ut sin hand och kallade honom, skulle han bli frälst. Men nu tittade han sig om till höger och till vänster, om det möjligen skulle finnas någon väg att undkomma. Men där fanns bara berg. Bakom honom var bergväggen strax inpå honom, och framför fanns ett avgrundsstup. Det här är ditt tillfälle, hörde Sven Gud tala. Du har begärt det. Behöver du bli frälst? Sven förstod att nu fanns inget alternativ. Och plötsligt var han åter i mötet.

När nu predikanten frågade om någon ville bli frälst, så förstod Sven att detta var hans tillfälle. Hans fru gick ut och satte sig i bilen, och Sven fick själv på knä utkämpa sin kamp med Gud. Då kom själafien den, och visade honom att han hade syndat han inte alls velat kännas vid. Det blev en hård kamp, och då han ropade ut och begärde nåd slog han ner sina händer rakt igenom sitsen på stolen han böjt knä vid! I det ögonblicket blev Sven också döpt i den helige Ande.

Kort därpå lät både Sven och hans fru döpa sig. Sven gjorde gång på gång upplevelser med Gud; han lärde sig känna igen Guds röst.

Sven betonar hur viktigt det är att inte tveka när Gud talar: Du får tillfället – och ibland

är det bara en enda gång. Det gäller att lyda när Gud talar.

Hur kom det sig att du sedan började köra hjälptransporter och besöka församlingar i Ryssland?

-När vi var små, fanns en baptistpastor i Larsmo. Han hade varit stationerad i St Petersburg före 1917. Han hade kallelse till Ryssland, och hade studerat ryska. Men så kom den ryska revolutionen,

och han blev hemskickad. Han åkte en period till Amerika, men kom sedan hem till Finland och var pastor i Larsmo efter kriget. Så blev han sjuk, och bara några veckor innan han dog, kom han en kväll hem till oss. Jag var sex – sju år gammal. Han stod först vid dörren och grät, men så gick han rakt fram till mig där jag satt, lade sina händer på mig och bad medan tårarna strömmade. Sedan gick han, och två veckor senare var han död. Jag fick även längre fram bekräftat genom profetiskt tilltal att Herren kallat mig till Ryssland.

Sven fortsätter berätta om att han första gången åkte till Ryssland 1988 på en bussresa. Sedan åkte han rätt ofta på besök till en liten pingstförsamling i St Petersburg. Där blev han av skild som missionär för Ryssland. Fastän han inte var någon pastor i vanlig mening, var han mycket använd av Gud där, och vann förtroende. Hans arbetsgivare i Finland var också mycket välvilligt inställd till att han gjorde resor till Ryssland som Herrens ambassadör, och han fick full lön de dagar han var borta från sitt arbete.

Sven fick ofta i Ryssland se Guds uträckta hand, både till läkedom och till hjälp i rätt tid. Det var så fattigt! Via en släkting fick han tag i mediciner, som han kunde köra till Ryssland. Det var fritt fram, för det hade inte varit någon humanitär hjälpverksamhet där under den kaotiska tiden efter revolution och krig, så han fick tillfälle att köra med mycket mediciner till ett sjukhus i St Petersburg där han

En annan gång hade Sven fått en tvättmaskin med sig. Han åkte regelbundet till ett barnhem, och ville ge tvättmaskinen till dem som arbetade där. När de bar upp tvättmaskinen, mötte de i trappan två män på väg ned, bärande en trasig tvättmaskin. Deras tvättmaskin hade just gått sönder! Sven konstaterar: När det behövs, då kommer Gud! Gud gör under, när ingen annan kan göra något.

Du får tillfället – och ibland är det bara en enda gång. Det gäller att lyda när Gud talar.

kände läkarna. Vid ett speciellt tillfälle hade han med sig en speciell centrifug för blod till ett fängelsesjukhus där man hade patienter med tuberkulos (TBC). Deras apparat hade gått sönder veckan innan Sven kom dit. Chefläkaren, som var judinna, kom och tittade på apparaten, och satt där med knäppta händer och tårarna strömmade utför kinderna: "Blodet på patienterna måste kontrolleras en gång i veckan, och vi hade inga pengar att skaffa en ny."

"Tror du inte att Abrahams, Isaks och Jakobs Gud har sett ditt bekymmer?" sa Sven. Där fick de se Guds precision!

Du måste berätta om de där barnhemmen du fått förmedla hjälpsändningar till!

-Det var några journalister från vår lokaltidning i Jakobstad som hade besökt ett barnhem nära finska gränsen vid Ladogas strand, där det var fruktansvärt kaotiskt. Det var kallt och barnen hade knappt kläder på kroppen!

Det reportage de gjorde, väckte väldig uppmärksamhet i Jakobstad. Man ville åka dit med hjälp. Men ingen hade visum till Ryssland, utom Sven. Han hade från konsulatet i Åbo visum till Ryssland, ett år i taget.

Här står blodcentrifugen som kom till rätt plats i rätt tid.

-Jag hade fått ett brev att jag hade rätt till att i Karelska republiken besöka barnhem, sjukhus och liknande inrättningar med humanitär hjälp och att ha evangelisk verksamhet! Under många år hade jag visum så att jag kunde resa så mycket jag ville.

Svens bror Ralf besökte under just den tiden Sundsvall med omnejd och hade möten. Han berättade om nödsituationen bland de ryska barnen, och man började genast med insamlingar, för att sända hjälp till barnhemmen i Ryssland.

-Det är över sextio ton på tio år jag fått av förnödenheter från Sundsvallsområdet att köra över till Ryssland. De hade packat kläder och skor i bananlådor. Ibland var det tre-fyra ton matvaror, och 400 bananlådor fina, välsorterade kläder. Ingen kan ana hur mycket gåvor jag förmedlat från Svea rike till Ryssland. Vi körde med paketbilar. Ibland var vi fem, och var det extra mycket, då följde en fiskbil

Sven företog många och långa resor med hjälp till Ryssland. På bilden ses M18 i Nordvästra Ryssland.

socialbyrån i Priozersk. Någon gång kunde det vara problem i tullen. Men jag hänvisade då till mina dokument: Ni ser ju att jag fått löfte till det här! Jag är samarbetspartner, och måste uppfylla min del! Så vad skulle de säga?

Och de här hjälptrans-

-Ja, istället för att köra över förnödenheter, fick vi pengar att köpa varor för i Ryssland. Vi köpte då 120 kassar mat varje gång, som vi delade ut bland gamla tanter och farbröder som behövde vår hjälp.

Ni hade möten också?

-Ja, från Finland hade man

Sven besökte Ryssland och sökte pastorn, fick han höra att han låg på sjukhus. Sven ville besöka honom, och en baptistbroder som suttit länge i fängelse för sin tro, och ytterligare en pastor från Sibirien samt sångledaren hade ordnat med en bil, så de kunde besöka pastorn. Sven insisterade att de skulle ha olja med och smörja honom med.

-De ryska bröderna förstod ingenting. Det verkade som om Jakobs brev inte finns i ryska bibeln! Men de hade respekt för Sven, och kom släpande med en stor dunk olja, och frågade om det räckte! Sven förklarade att det bara behövdes lite i en flaska.

När de kom fram till sjukhuset, hämtade de ut den sjuke pastorn, för de fick inte be för honom inne på sjuksalen. Han hade sitt hem några kilometer därifrån, och de åkte dit med honom. Sven slog upp Jakobs brev i bibeln, och läste meningen där att smörja de sjuka med olja, och så smorde han honom, och de bad för honom. Sven kom då i anden och började profetera och bedja, så baptistbrodern blev då så rädd och sprang ut. Han satt sedan i bilen och väntade tills de

Vi körde med paketbilar. Ibland var vi fem, och var det extra mycket, då följde en fiskbil med, fylld med bröd från en bagare och annan mat. Varje jul samlade vi upp till 1200 julklappar som vi delade ut till barnhemmen och söndagsskolorna där.

med, fylld med bröd från en bagare och annan mat. Varje jul samlade vi upp till 1200 julklappar som vi delade ut till barnhemmen och söndagsskolorna där.

Ni körde alltså närmast i konvoj! Men hur kom ni över gränsen?

-Det gick bra, för jag hade tillstånd, godkänt från St Petersburg och Moskva att vi fick föra in hjälp. Dessutom var jag samarbetspartner med

porterna fortsatte du i flera år?

-Jag höll på effektivt i 15-16 år. Till dess att Putin kom till makten. Då tyckte han att de inte längre behövde denna hjälp. Men då åkte vi dit och köpte mat där. Min kusin Fredrik var med och körde många år också, och han började också köra dit vetemjöl.

Men då Putin kom till makten fick ni alltså lägga om arbetet?

startat en mission där, och det var tack vare den församlingen som byggts upp där i Ryssland vi kunde komma och förmedla hjälp.

Sven berättar om hur församlingen de hade kontakt med i Ryssland genom svenska vänners försorg fick hjälp att renovera sin möteslokal, och om den pastor han först blev bekant med då han besökte Ryssland första gången. Pastorn blev sjuk; något hjärtproblem, och när

var färdiga att åka tillbaka till sjukhuset med pastorn. Och Sven fick förklara för honom vad det innebär att bedja för sjuka, att tala i tungor och att profetera! Han hade aldrig fått någon undervisning om andens dop. Pingstpastorn hade fått kicken då han blivit andedöpt.

Sven fortsätter berätta om olika tillfällen då han fått förmedla förnödenheter, vittna, bedja, predika och profetera på olika platser i Ryssland; till frälsning, vägledning, hälsa och uppbyggelse.

-För de här kategorierna ville Gud uppenbara sig som den levande Guden – där fick jag vara springpojke. Där fanns alltid någon i min väg som Gud fick uppenbara sig för.

Och du fortsätter än idag?

-Allt har sin tid. När jag fick uppdraget att åka till Ryssland, talade Gud till mig att tiden är begränsad. Sedan får jag börja med något annat. Allting har vi en period. Det gäller att vara effektiv, för tiden får vi inte tillbaka. Tillfället upprepas inte heller. Men Gud har nya projekt – om

vi vill samarbeta.

-Sedan jag blivit pensionär, har jag ägnat mig åt att studera Guds Ord på ett nytt sätt. Jag fick sådan hunger efter Guds Ord, och upptäckte så mycket.

Du ser ju utvecklingen i kristenheten, och vilken förvirring det är. Vad

menar du är viktigast i ditt uppdrag att predika?

-Att vi ska vara superklara om grunden. Att människan är en syndare och behöver bli frälst; behöver bli född på nytt och få ett levande hopp. Man kan inte inbilla sig frälsning. Frälsning är en relation med Honom som är Frälsaren.

Kan du nu till slut förmedla en speciell hälsning till dem som via tidningen Midnattsropet nås av ditt vittnesbörd?

-Det står i Skriften att han (Jesus) som kom, var ganska

tydlig då han lämnade jorden. Han sa nämligen: På samma sätt som jag lämnar, ska jag komma tillbaka!

Många, kanske också du som läser detta, förstår inte och har kanhända funderingar om han ska komma tillbaka, och om vad som ska hända då han kommer tillbaka. Det står nu klart i Skriften att de som

du idag får höra Hans röst, så förhärda inte ditt hjärta.

Den bästa bundsförvanten du kan ha i vår förvirrade tid är Jesus Kristus från Nasaret. Honom lär du känna bäst genom att själv studera Ordet och be om den helige Andes vägledning, att han öppnar skrifterna för dig, liksom han gjorde för Emmausvandrarerna.

Den bästa bundsförvanten du kan ha i vår förvirrade tid är Jesus Kristus från Nasaret.

tror på honom ska lyftas upp, honom till mötes. Oberoende av vad vi har för teologi i vår hjärna, och hur vi tycker och tänker, står det fortfarande i bibeln att vi ska ”ryckas upp, honom till mötes”. Och så står det något otroligt: ”... och för alltid få vara hos Herren.” Detta får vi genom frälsningen i Jesus Kristus. Men det jag främst vill poängtera, är att vi som människor ska söka Herren medan han låter sig finnas. Vår tid är begränsad. Livstiden och nådatiden räknar jag inte vara densamma. För det står i Skriften: Om

Då får vi se att det är Jesus som Skriften lyfter fram.

Så avslutades samtalet med Sven Vestman. Han hade så mycket mer intressant att berätta om och uppbyggliga hänvisningar till Guds Ord, men vi har inte plats i Midnattsropet för mera den här gången. Den intresserade läsaren kan beställa på CD de program som gick över Radio Maranata i Stockholm, där Sven berättade mera! ■

forts från sidan 9

Fungerande tro

från mörkret! Andeutgjutelsen från ormens gap var avsedd för kvinnan, men jorden slukade den. Där har vi bilden för civilisationen. Det är så torrt i världen, i civilisationen, i systemen. Det är sådan andetorka, man längtar efter något annat. Det är så fruktansvärt torrt i gudstjänstliv, i kulturliv och politiskt liv. Det är så torrt över alla områden, fastän det är så välordnat, i systemsatt. Nu kommer andevågen, och jorden suger upp alla de som sa nej till Jesus, till korset, till blodet, till rening och befrielse. De som hörde, men inte omvände sig. De ska bejaka denna andeutgjutelse, falla i trans, i extas och hänryckning för de tecken och under de får se. De ska ge Antikrist sin tillbedjan.

Men i den skaran ska väl inte du och jag vara med? Då ska vi vara hemma hos Jesus! Slutbärgade, evigt frälsta, utom all fara och bortom alla angrepp och strider. Hos Jesus i härlighet! Det höll i stormen, det höll i slagregnet, därför att vår tro var inte baserad på upplevelser, den var baserad på Ordet, på Skriften. Och det höll.

Då förruttnelsen är total återstår endast att Guds barmhärtighet manifesteras i dom. Ty också Guds dom är ett uttryck för hans barmhärtighet. När Gud griper in i sin vrede, så gör han det för att frälsa det som frälsas kan, så att inte allt förloras och förtappas.

Orättfärdighet – ogudaktighet – underlåtenhet – anarkism – total upplösning – Guds vrede – förtappelse. Men det är väl inte vår utvecklingslinje?

I en sådan tid kom änglarna till en familj och sa: Fly för ditt livs skull! Fly

undan till bergen! Det är inte lätt att fly när man känner att benen är som bly och hjärtat som plast. Man är förlorad i sammanhanget och bunden av tusen lojaliteter. Man tänker på sina barn, man tänker på sina föräldrar, man tänker på syskon och vänner. Men budskapet från höjden är omutligt. Ska du räddas, så måste du fly – fly! Fly min älskade vän, och när du är på väg ut, så se dig inte tillbaka, utan fly undan till bergen. Det finns ett skyddsrum för trons folk. Det finns en förvaringsplats som Gud har utsett, dit dom och vedergällning aldrig kan nå. Den platsen kallar dig till sig nu. Fly för ditt livs skull. Men kom ihåg, Lots hustru gick med sitt yttre, men hade hjärtat kvar därinne i Sodom. Därför vände hon sig om. Vi vänder oss inte om, för vi har vårt hjärta däruppe i himlen. Och vi längtar efter att Jesus ska komma igen. ■

forts från sidan 3

Barnen i Mont-Leon

nes familj. Kenia är en tioårig flicka som mycket ung drabbades av polio. Resultatet av det blev att hon nu är mer eller mindre förlamad. Hon kan inte gå själv. Vi har tidigare kunnat hjälpa henne med en gåstol för att underlätta. Hon blev i alla fall väldigt glad åt besöket. Vi kunde även lämna en liten gåva till familjen.

Sedan skulle vi fortsätta med ett till besök, men det blev inte riktigt som vi hade tänkt oss. Istället blev det ösregn blandat med hagel. Inte ofta man råkar ut för hagel i Karibien, men det händer. Som väl var så befann vi oss nära en annan person som vi känner ganska väl, så inom några minuter satt vi hemma hos rektor Luka Pierre och väntade. Stundom var det ganska svårt att göra sig hörd på grund av vädret och plåttaket. Men vi kom i alla fall fram till av vi tidigt nästa morgon skulle gå till Mont-Leon för att hälsa på i skolan.

Efter regn blir det sol. Och lera. Så för att spara på våra skor så gick vi hem därifrån barfota. Det var många glada blickar som mötte oss på vägen. Det är inte varje dag

man ser en vit och en dominikan komma gående barfota i leran...

Nästa dag var det så dags. Uppe med tuppen och redo för långpromenad. Nu är det visserligen inte så väldigt långt i kilometer räknat. Men backe upp och backe ner får det hela att verka mycket längre än det är.

Skolan har flyttat. Sedan jag besökte Mont-Leon sist så har den flyttats till en annan betydligt större tomt. Tidigare låg den på en mindre tomt som lånades ut av en baptistkyrka i området. Men under några veckor i januari i år så flyttades den alltså. Det är samma gamla byggnader som används, bortsett från plåttaket som är nytt. Stolpar i marken och på tvären och sedan tak ovanpå. Väldigt enkel konstruktion. Flytten innebar värdefulla arbetstillfällen för många haitier och bekostades helt av frivilliga offer och gåvor till missionen från vänner på olika platser. Vi kunde även bekosta en ny avloppsbrunn och en mindre byggnad för toaletter. Material har även hämtats för framtida byggnadsplaner. Det är svårt att förstå hur eleverna

Till vänster Marcelo, i mitten tillhöger Sean Ureña tillsammans med två av lärarna i Mont-Leon.

kan få studiero med tanke på att det inte finns några väggar som skärmar av de olika klasserna. På tomten står det idag två likadana byggnader, med ca 5-6 klasser i varje.

På en annan tomt, som inte ägs av skolan, utan av kaffecooperativet i området, står en annan byggnad som skolan har fått låna. Där inryms ytterligare två klasser, samt skolans expedition. Lånet av det huset går ut i september, då kaffecooperativet kommer att behöva använda huset själva. Det är något som oroar Luka, eftersom skolans expedition med alla dess papper och böcker inte så enkelt förvaras i ett rum utan väggar. Han uttryckte en önskan om att på något vis kunna bygga ett hus på skolans egen tomt för ändamålet.

Efter att ha träffat eleverna

och lärarna i skolan, samt även överlämnat pengarna för lönerna så bar det iväg hem igen. Det blev en kort resa denna gång.

Men vi hann med ytterligare några besök innan vi for hemåt mot Dominikanska republiken. Dels hälsade vi på Claudine, som är i en liknande situation som Kenia - även han drabbades av polio som liten. Han är förlamad i benen och därför stillasittande i stort sett hela dagarna. Men han möter oss alltid med ett leende när vi kommer på besök.

Jag avslutar hälsningen nu, men arbetet för Guds rike fortsätter. Både här i Dominikanska republiken, i Haiti, och även hemma i Sverige.

Behoven kanske ser olika ut - men svaret är och förblir detsamma. Jesus! ■

Tack för ytterligare ett skolar! PG 44 10 05 - 6

Slut upp till Sommarkonferensen!

Maranataförsamlingen i Stockholm har återigen förmånen att hälsa dig välkommen till årets sommarkonferens på Bällsta missionscenter i Bromma.

Årets tema är *Livets Andes lag* som aktualiserar ett av de huvudteman som Paulus undervisar om i Romarbrevet.

För att ingen som vill delta i konferensen skall behöva stanna hemma på grund av ekonomiska skäl tar vi inte ut några fasta avgifter. Istället ger vi utrymme för den syskonkärlek och utjämning som kommer till uttryck i Nya testamentets offerprinciper.

I denna tid fylld av våld oro och ångest då människorna mer och mer, som Jesus sade skulle ske, står rädlösa vid havets och vågornas dån, ser vi fram emot ytterligare ett tillfälle att samlas för att uppbyggas på vår allra heligaste tro. Vi behöver stå rustade i tro och kärlek inför de prövningar som de brudesjälar får genomgå som väntar och älskar Jesu tillkommelse.

Dagarna den 11 - 13 juli förbereds konferensen med arbets-, evangelisations- och bönedagar.

Konferensen hålls den **14 - 19 juli**. Hålltiderna är 10, 11, 15 och 19 då vi samlas till bön, bibelstudier, missionsmöten och temamöten under dagarna, och väckelsemöten i tältet på kvällarna.

Förutom församlingens vittnen medverkar Jan Egil Hafsahl, Michael Hafsahl och Paulus Eliasson med Pilgrimsfolket i Norge, Yngve och Marie Stenfelt från Danmark, Varghese Thomas med sonen Samuel från Indien, tillsammans med många fler.

Anmälan tel: 08-98 56 83 epost: info@maranata.se

*Utanför lägret må hela brudeskaran stå.
Då är den fri att gå, värld o farväl.*

Maranatahälsningar!
genom Tage Johansson

